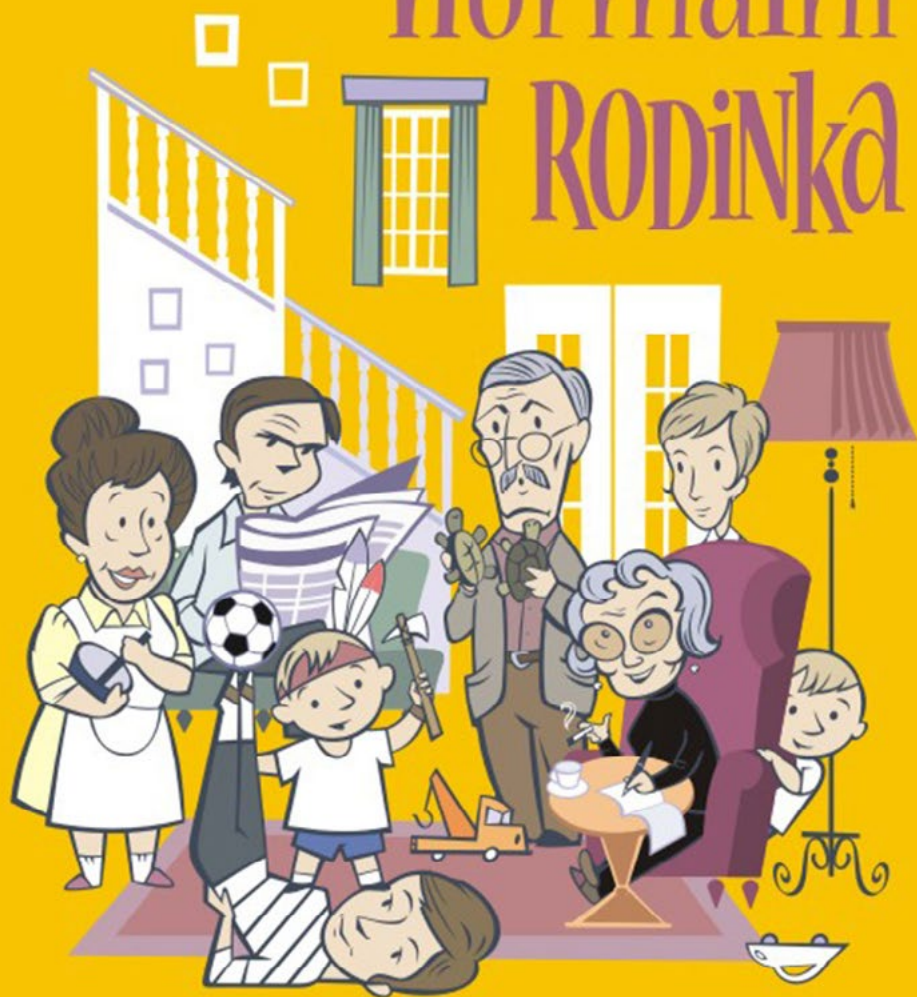

Fan
Vavřincová

Taková

normální RODINKA

Taková normální rodinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Fan Vavřincová
Taková normální rodinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Fan
Vavřincová

Taková normální RODINKA

I.

Ženich

Babička nejdříve s úspěchem zabila pana Hanáka, svého zetě, který se nic netuše skláněl nad krabicí s bílými myškami: padl, ani nehlesl. Velice potěšena, babička se připlížila za Pavlu, svou nejstarší vnučku.

Pavla asi zkoušela zbrusu novou pozici jógy, spočívající zřejmě v tom, že si člověk vyvrátí obě ruce a nohy za účelem pohovět si čelem na patách.

Babička ji s gustem probodla jehlicí, kterou si vytáhla z pletení, a Pavla se zhroutila jako podtátá. To babičku nadchlo. Jednak se jí jóga protivila, protože ji vždycky dráždilo vyměňovat si pohledy s někým, kdo se na vás dívá zpoza vlastního ramene. A za druhé se jí málokdy povedlo nepozorovaně zavraždit víc než jednoho člena rodiny. Tento den sliboval rekord, protože právě klaply dveře od bytu a za skleněnou výplní předsíně bylo vidět babiččinu nejmladší vnučku Kateřinu, která se právě vracela z práce domů.

Babička se schovala za dveřmi, a když Káča vešla, zabila ji zákeřně ze zadu. Avšak Káča byla daleka toho, aby padla, natož aby nehlesla. Nýbrž hlesla velice silně a otráveně: „Ale babi!“ Ohrnula nos a hrdě šla dál.

„No, no!“ řekla babička uraženě. „Náhodou jsem tě zabila krásně!“

„Mě taky, babi, moc krásně,“ řekl obdivně tatínek, zdvihaje se ze země a oprašuje si kolena. „Jsem mrtvej, jak zákon káže.“

„Copak tebe je lehké zabít, Oldříšku,“ pronesla babička polichoceně. „Ale Káču jsem zabila taky, to mi nikdo neupře!“

Jako by je neslyšela, Káča hrdě kráčela dál.

Pavlu to dopálilo, protože si na babičku potrpěla.

„To je fakt,“ přidala se tedy solidárně a pokusila se znovu vykloubit si obě nohy. Nepovedlo se jí to, žuchla sebou zpátky, ale dobrou náladu neztratila. Vyskočila, protáhla se a zavolala na sestru, aby dokázala dobrou vůli. „Ahoj, Kačko!“

Jenže se nesetkala s pochopením. Káča sebou šklubla, jako by ji babiččina jehlice probodla opravdu. „A ty mi neříkej Kačko!“ utrhla se. Pavlu, která si mezitím zase sedla a hodlala se splést do efektního uzlu, to tak překvapilo, že se rozpletla a vyvalila oči.

„Že ti nemám říkat Kačko?!! A proč? Babi, slyšelas ji?“

„Tomu dítěti něco je,“ poznamenala babička starostlivě. Usadila se v křesle a pracně začala nabírat na jehlici puštěná oka. „Ani zabít se nechtěla nechat.“

„Copak, Kačenko?“ polekal se tatínek. „Něco se ti stalo?“

„Nic se mi nestalo!“ odsekla Káča. Hodlala pokračovat, když se rozlétlo okno vedoucí do zahrady a dovnitř vpadl míč, který se odrazil od stoličky a padl přímo na babičku. Nikdo si toho nevšiml. Pavla se teď už vážně soustředila na svou jógu a tatínek se pátravě rozhlížel po podlaze. Babička se chabě pokusila vykopnout míč oknem zpátky, ale když se jí to nepodařilo, pokračovala v nabírání oček.

„To jsem blázen,“ řekl pan Hanák. „Před chvílíčkou tu přece byla – neviděla jsi někde Poldinku, Kačenko?“

„Ne!“ vybuchla Káča. Při vpadnutí míče zůstala stát jako paní Lotová blahé paměti a teď to vypadalo, že se začíná nebezpečně probouzet k životu. „Neviděla a nechci vi—“

V tom okamžiku se okno rozlétlo podruhé a na něm stanuli Raubíři. Před devíti lety, kdy se Pavle narodili, byli za obdivného souhlasu celé rodiny pokřtěni krásnými jmény Petr a Pavel. Zpočátku jim ovšem nikdo neříkal Petříček a Pavlíček, nýbrž „ta nunátka“ nebo „zlatouškové“, ale jakmile začali trochu rozum brát, nunátka i zlatouškové zmizeli do nenávratna, nahrazováni stále častěji, a později i s povážlivou pravidelností, všeobecným označením „ti raubíři“. Nakonec to dospělo tak daleko, že se na křestní jména zapomnělo úplně. Označení Raubíři zvítězilo na celé čáře. Jednak to bylo pohodlnější a za druhé bylo opravdu těžké rozeznat je od sebe. Pavlíniny chabé pokusy odlišit je tím, že jednomu koupila bílé tričko a druhému červené, Raubíři sami záměrně zneškodňovali tak, že si

trička vyměňovali. Dospělým to velice zjednodušilo život: prostě dostal pohlavek vždycky ten, kdo byl právě po ruce, a dlužno říct, že Raubíři to nesli jako muž. Jestliže se denní dávka pohlavků povážlivě přesunula na hlavu jednoho z nich, vyřídili si to mezi sebou. Tím se Raubíři stali pojistným ventilem rodiny, která se krásně uvolnila tím, že se na nich odreagovala za všechny starosti a zmatky dne. Jak již bylo řečeno, Raubíři to nesli jako muž, nehledě na to, že skutečně většinu zmatků a starostí zavinili sami. Zkrátka, v přítomné době byli Raubíři Raubíři, jako by takhle byli pokřtěni od narození, a říkala jim tak celá ulice, nemíníc to nijak zle. I vedoucí samoobsluhy na rohu, když ráno dlouho nešli pro mléko a rohlíky, říkala starostlivě: „Kdepak, dneska zůstali Raubíři? Snad nestůňou?!“ A když se přiřítili, přidala jim dohromady jednu živkačku, dokazujíc tak své něžné city k nim. Je ovšem pravda, že byli v ulici i takoví, kteří k Raubířům něžné city nechovali, například Skřivánkovi, jimž Raubíři lezli přes plot na švestky, kterých měli velké množství ve vlastní zahradě, nebo sousedka z druhé strany, jejíž skleník byl chronickým terčem jejich míče. Ale celkem byli „Hanákovic Raubíři“ přijímáni jako celkem příjemné rozptýlení všedních dnů. Nejmenovali se ovšem Hanákovi – a, jak již řečeno – ani Raubíři, ale vzhledem k tomu, že v domě bydlely tři generace, z nichž každá se jmenovala jinak, bylo to pro ulici daleko pohodlnější. Byla tu babička, byli tu Hanákovi, byla tu jedna provdaná dcera a druhá, která se beztak co nevidět provdá – kdo by si měl všechna ta jména brát do hlavy. I poštačka, když si s nějakým dopisem nevěděla rady, hodila ho jednoduše Hanákovům do schránky. Buď se strefila, a když ne, soudila, že Raubíři mají mladší nohy a mohou to donést na patřičnou adresu.

Teď stáli Raubíři v okně, špinaví tak, jak to dokáže jen devítileté dítě, které je celý den venku a umí se rafinovaně ubránit jakémukoli nežádoucímu mytí přes den. V šortkách měli díry a trička vypadala, jako by v nich úspěšně prolézali komíny, což pravděpodobně dělali. Jeden každý měl kolem hlavy obtočený provázek, strašlivě ozdobený několika vypelichanými pery: těžko říci, která nešťastná slepice jim k této ozdobě nedobrovolně přispěla. V rukou drželi, dost nesourodě vzhledem k zřejmě indiánskému pojetí pérové čelenky, dva obrovské dřevěné revolvery, kterými mířili krvelačně na vlastní rodinu.

„Ruce vzhůru!!!“ zařvali Raubíři dvojhlasně.

Babička ochotně pustila pletení a dala ruce nahoru. Pan Hanák přestal hledat Poldinku a poslechl taky. Pavla vyplekla ruce z kolen a dala je nahoru, nadšeně pískajíc strachy. Pouze Káča ohrnula nejen nos, ale i pusu a opovržlivě založila ruce na prsou.

„Pánové,“ zakvílela babička, „ušetřte mne! Jsem stará a chorá a musím ještě dopsat detektivku, abych mohla koupit lízátka svým právnoučkům!“

Raubíři na sebe pohlédli. „Kolik těch lízátek?“ optal se Petřík přísným obchodním tónem.

„Čtyřicet,“ řekla promptně babička.

„Málo,“ řekl Pavlík. „Rozluč se se životem, bledá tváři!“

„Tak jo,“ řekla babička, zkřížila ruce na prsou a rozloučila se se životem realistickým heknutím. Raubíři začali s ohromným řevem střílet na rodinu. Káča to chvíli poslouchala, pak si zacpala uši a běžela ke schodům, které vedly z haly nahoru do pokojů jednotlivých členů rodiny.

„Utíkej, Káčo, utíkej,“ ryčeli Raubíři, „honí tě kóócour divokej...“

Babička se zase probrala k životu a zadívala se za Káčou.

„Nechceš aspirin, Kačenko?“ zavolala účastně.

Káča se zastavila nahoře u zábradlí. „Nechci!“ zařvala téměř jako Raubíři, vlétla k sobě do pokoje a zabouchla dveře hromovou ranou.

„S tou Káčou něco je,“ řekla Pavla a dodala: „Raubíři – ven!“ Kluci vyskočili oknem a zmizeli.

„Jestli neměla nějakou mrzutost v práci?“ navrhla babička.

Pavla se natáhla na zem a udeřila se o tvrdý krunýř želvy. „No, vida, tady máš Poldinku,“ zamračila se a šoupla Poldinku k panu Hanákovi, který šťastně popadl svého mazánka.

„Co říkáš, Pavlíno, té vraždě pletacím drátem?“ optala se babička. Pavla se pokusila o pozici svinuté žáby. Dokázala to, ale byla to fuška.

„Nó, babi, ale v tom případě se musíš rozhodnout, že vrah bude ženská. Nikdo by ti neuvěřil, že se mužský potuluje po domě s pletacím drátem.“

„Na tom něco je,“ souhlasila babička. Babičce bylo pětasedmdesát. V pětasedesáti ještě chodila do práce, tvrdíc, že důchod je pro starší lidi a nikoli pro ženu v nejlepším věku. Potom ale přechodila chřipku, protože lékům zásadně nedůvěřovala. „Za mých mladých let,“ říkala, „se lidi nezchoulolistvěli žádnými peniciliny. Ricínový olej a pelyněk bohatě stačily. A když si člověk měl vybrat, jestli má brát ricínový olej, nebo se uzdra-

vit, tak se hezky rychle uzdravil.“ Díky této zásadě se k chřipce přidružil zápal plic a babička musela zůstat doma. Zotavila se brzo, ale do práce už nemohla. Jenže babička nebyla z lidí, kteří by v květu svého života zaháleli. Odjakživa byla nejčilejší z rodiny. Přes časté zkazky o tom, jak to bylo za jejích mladých let, které vyprávěla hlavně proto, aby mohla lidem odporovat, byla nejpokrokovější ze všech. Její dcera Cilka, maminka Pavly a Kateřinky, byla daleko staromódnější než ona a daleko konzervativnější. Babička o všem věděla, všechno znala a nic jí neuniklo. Četla všechno, co mladí přinesli domů, Jamese Bonda měla v malíčku a ohromovala celou rodinu svými vědomostmi o kosmonautice. Všechny módní novinky vedla v patrnosti, a když přišly do módy minisukně, po kterých maminka ani nevzdechla a nad kterými vážná Pavla opatrně vyčkávala, zatímco nejprůbojnější Káča udělala kompromis tím, že sukně zkrátila nad kolena, babička vzala rázně nůžky a odstříhla rezolutně půlku sukně, přenechávajíc opatrnost těm starším, protože „my mladí“ musíme jít s duchem doby. Nosila s oblibou rolák a kalhoty a uváděla v zoufalství svou dceru, nutíc ji, aby jí je tu zůžila, tu rozšířila, aby snad nezůstala pozadu za Liz Taylorovou a paní Onassisovou. Je jasné, že s takovými názory babička nemohla sedět doma a dělat důchodkyni. A tak se vrhla s překvapující energií na něco, co jí nejvíce vyhovovalo – na psaní detektivek.

Jelikož v životě žádnou vraždu neviděla a soudila, že každý opravdový umělec musí prožít své dílo, rozhodla se vyzkoušet si vraždy, které právě popisovala, na členech vlastní rodiny. Nehodlala mást čtenáře úkladnými činy, které se krásně popisovaly v teorii, ale neodpovídaly skutečnosti. Rodina se ochotně nechala zabíjet a všichni se tím výborně bavili, až na Cilku, která se neměně vždycky strašlivě lekla a s únavnou pravidelností upadla do každé léčky, kterou babička nalíčila. Mrzuté bylo jen jedno – zatím se nenašel nikdo, kdo by byl ochoten babiččiny detektivky vydat. Ale to nikomu nevadilo. Babička to spokojeně svedla na závist a intriky kolegů-spisovatelů a nadšeně vymýšlela nová a nová díla, jedno rafinovanější než druhé. Zaměstnala tím svého nezkrutného ducha, když tělo už nechtělo poslouchat tak, jak by si byla přála, a ani pelyněk s ricínovým olejem je nedokázaly omladit. Babička se výborně bavila a byla spokojená. A všichni ostatní také. Maminka Cilka mívala sen, že bude operní zpěvačkou. Když řízením osudu místo na prkna, která znamenají svět, zamířila

jednou do Dolních Počernic a na nádraží se seznámila s Oldřichem Hanákem, velice švarným v modré nádražní uniformě, nechala bez dlouhého rozmyšlení operu operou a provdala se za něho. Pak se narodila Pavla a za několik let Káča a maminka spokojeně skončila svou kariéru jako kučarka v Ráji. Nijak ji to netrápilo. Zpívala z plného hrdla od rána do večera, u sporáku stejně jako nad štipováním, a každý si na to tak zvykl, že to nikomu ani nepřišlo. Pavla, cílevědomá a rozvázná, vlastně hlavní sloup rodiny, se věnovala tělocviku a v poslední době se zaměřila na jógu, v jejíž blahodárné výsledky – tělesné i finanční – neochvějně věřila. Kačenka po maturitě zakotvila v místním OPBH.

Když se Pavla před deseti lety provdala, nic se v rodině nezměnilo. Petr zapadl do rodiny, jako by tam byl odjakživa. Ani nemrkl, když mu maminka se snídání servírovala madame Butterfly, klesal ochotně mrtev, když ho babička tím či oním způsobem rafinovaně sprovodila ze světa, a všem rodinným debatám se moudře vyhnul tím, že většinu času četl noviny. Usnul s největším klidem na pohovce v hale, zatímco maminka pěla z plných plic a Raubíři dupali kolem jako rozdivočelé sloní stádo. Dovedl spravit plot, vyměnit pojistku i zasklít okno – zkrátka, celá rodina ho milovala.

Posledním členem rodiny byl tatínek. Něco z té švarnosti mladého nádražáka, který tak zapůsobil na maminku, mu pořád zůstalo. I když mu kučeravé vlasy hodně vybledly a vysoká postava se trochu nachýlila, pořád to byl ten nejhodnější tatínek na světě. V životě neuhodil žádné dítě ani zvíře. Miloval zvířata tak, že by byl udělal v domě malý zvěřinec – kdyby mu to ovšem byli dovolili. Ale když to nešlo, spokojil se s želvičkou Poldinkou a párem bílých myšek, kterým se, podobně jako Raubířům, říkalo jedním slovem Lucinky, protože rozeznat je od sebe, či dokonce určit jejich pohlaví, se nikomu nepodařilo. Pravděpodobně to byly dvě myšky nebo snad dva myšácci, protože, naštěstí pro všechny zúčastněné, nikdy žádnou rodinku nevyvedli. Tatínek nikdy nekřičel a nikdy se nehádal. Byl neprůbojný, ale hrozně poctivý, mnohokrát byl jmenován nejlepším pracovníkem a každý ho měl rád. A on sám měl rád každého a všechny. Když si děvčata někdy vjela do vlasů, když Raubíři příliš zlobili, když maminka prohlašovala, že jí prasknou nervy a babička s gustem popíchovala všechny proti všem, tatínek to svým mírným hlasem všechno usměrnil a uklidnil. Zkrátka – taková normální rodinka.

V tuto chvíli na okamžik panoval v hale klid. Babička uvažovala o pletacím drátu, Pavla o té zatracené pozici odpočívající lamy, kterou ne a ne dokázat. Tatínek krmil Poldinku, zatímco mu Lucinky přítulně lezly po košili. V tu chvíli se ozvala hromová rána a praskot skla.

„Máš jód, Pavlo?“ optala se babička, zanechávajíc úvahy o vraždě pletacím drátem pro aktuálnější starost.

Pavla zavřela oči. Odpočívající lama se vždýcky musela dělat se zavřenýma očima. „Na co?“ procedila mezi zuby. Každý uzná, že když lama odpočívá, tak odpočívá a nekonverzuje o jódu.

„Já mám ten dojem, že Raubíři rozbili ten skleník, co Petr včera udělal,“ řekla babička se zadostiučiněním. Od začátku byla proti skleníku.

„On ho ještě neudělal. Jen to tam tak položil,“ řekla Pavla.

„No,“ prohodila babička, „je to výhoda, když mužský není prudina.“

„U nás nemůže být nikdo prudina,“ řekla Pavla pokojně a s povzdechem vstala. „Kdyby byl, tak bysme se museli všichni zbláznit.“

„Věčeřeé!“ zapěla maminka, vystrkujíc hlavu ze dveří kuchyně. „Kdepak je Kačenka? Copak ještě nepřišla z práce?“

„Ale přišla,“ řekla Pavla, přistoupila k oknu, svinula ruce do kornoutu a zahalekala z plných plic: „Raubířů! Krmeníů!“

Tento dennodenní rituál babičku pokaždé popudil. „Pročpak bychom nemohli mít gong? Všude, kde se musí tolik lidí sehnat ke stolu, by měl být gong. Jak k tomu přijdou sousedi?!“ říkala.

„Už zase vyješ jako siréna, Pavlíno,“ poznamenala přísně. „Kdyby byl ten gong –!“

„Sousedí to musejí vydržet,“ řekla Pavla pevně. „Myslíš, že by je víc bavilo, kdybych tu vyzváněla na gong? A jak dlouho, myslíš, že bych udržela Raubíře, aby ho neukradli?“

„Tak kde je Kačenka, když už je doma?“ optala se maminka.

„Šla nahoru,“ řekla Pavla a šla do kuchyně, aby pomohla prostřít.

„Nahoru? A není jí něco?“ polekala se maminka. „Oldříku, nech ty želvy, už je večere.“

„Už, už, maminko,“ řekl pan Hanák, vstal od Poldinky, něžně sejmul z rukávu Lucinky a uložil je do jejich skleněné ohrádky.

„Byla nějaká divná,“ informovala ochotně babička. „Vůbec se nechtěla nechat zabít.“

„Nechtěla se nechat zabít? Ale to jí něco – Kačenko! Káčí!“

Káča vyšla ze svého pokoje a šla dolů, tváříc se jako Ledová královna. Maminka k ní chtěla jít, ale vtom se přihnali oknem Raubíři, i když se to zdálo nemožné, ještě špinavější než před tím.

„Prokristapána,“ řekla Pavla, spínajíc ruce, „jak to vypadáte? Do koupelny a honem!“

„To je pořád nějakého mytí,“ řekla babička. „Stejně se ještě umažou, než půjdou spát. Za mých mladých let se nikdo takhle věčně nemyl.“

„To bylo prima, vid', babi?“ nadchl se jeden z Raubířů. „Tenkrát eště ani nebylo mejdlo, že ne?“

„Kdepak,“ ušklíbla se babička. „To se jen každý odřel pazourkem!“

„Ale babi!“ řekla káravě maminka. „Není ti něco, Kačenko? Dneska je knedlíčková,“ doložila nadějně. „Tu ty ráda.“

„Já nemám chuť,“ řekla Káča upjatě. Míchala lžící ve svém talíři a zírala před sebe.

Babička do ní dloubla loktem a udělala strašnou grimasu. „Koukej, Káčí, upír!“

Ale Káča nereagovala ani na upíra. Našpulila pusku, věrný obraz dívky, kterou žádný upír nemůže vyvést z míry.

Ostatní si vyměnili užaslé pohledy.

„Nemáš teplotu, Kačenko?“ optal se starostlivě tatínek, „teď je všude plno chřipky.“

„Nemám,“ řekla Káča. „Nemám ani teplotu, ani chřipku. Vůbec nic mi není.“

„Tak se tak netvař, buď tak dobrá,“ řekla Pavla.

„Já se netvářím,“ odsekla Káča. „Ale jestli ti to vadí, tak tu vůbec být nemusím.“ Odstrčila židli, ale maminka jí spěšně položila ruku na rameno.

„No tak, no tak, Kačenko! Já vím – že vy jste se pohádali s tím mládenkem – jakpak se jmenuje? A jo, Zdeněk, že jo? Když Zdeněk můj ve svatém nadšení...“ – doložila ve zpěvu a šla do kuchyně pro kotlety.

Babička využila té chvíli, aby odlila trošku z lahvičky, kterou měla schovanou v kapse, do každého talíře. Nikdo si toho nevšiml. To babičce ohromně zdvihlo náladu. Prakticky vyřídila celou rodinu! „Já tě vidím, babi,“ řekla Káča chladně.

„Ale jiný ne,“ řekla babička uraženě.

Ženich

„Copak jsi nám tam dala, babi?“ zeptal se obdivně tatínek.

„Cyankáli,“ řekla babička hrdě.

„Arzén,“ řekla Káča opovržlivě. Pokaždé to spleteš. Cyankáli páchne po hořkých mandlích. To by každý hned poznal.“

„No tak arzén,“ řekla babička neotřeseně.

Nabrala si plnou lžici polévky a ihned se strašně zakuckala. „Co – co je to? Co jste mi tam dali?“

„My jsme babičku otrávil!“ jásal Petřík. „Když se nekoukala, Pavlík jí tam vysypal celou solničku!“

„Otrávil – babičku?“ zakvílela maminka, přicházející z kuchyně s plnou mísou kotlet a s druhou plnou salátu.

„Raubíři, co vás to napadlo!“ řekl tatínek otřeseně.

„Ale dyť babička nás pořád otravuje!“ hájil se Pavlík. Pavla se naklonila a uštědřila mu pohlavek rukou, která v tomhle pohybu prozrazovala mnohaletou zručnost. „Copak jsi babička, abys otravoval lidi?“ doložila pobouřeně.

„Ale nech ho,“ zastala se ho babička. „To totiž není špatný nápad – vrah u stolu!“

„Tak to ne, babi. Z mých dětí žádného malého vraha dělat nebudeš,“ ohradila se Pavla rezolutně.

Káča seděla celou tu dobu zcela neúčastně. Jelikož jindy vždycky mluvila do všeho, byl to tak neobvyklý úkaz, že Pavla na ni několikrát znepokojeně pohlédla. Káča se nimrala s jídlem, ona, která byla v tom šťastném věku, kdy člověk takříkajíc jí hřebíky a starost o linii přenechává daleké budoucnosti.

„Tak já jdu nahoru zavraždit tu holku,“ řekla babička, vstávajíc s povzdechem od stolu. „Až bude kafičko, tak mě zavolejte. Je mi jí sice dost líto – ale jaká by to byla detektivka, kdyby tam byla než jedna mrtvola?“

„Jen ji zab, babí,“ souhlasila maminka. „Než bude kafičko, to dávno stihneš.“

„Raubíři, do koupelny a spát!“ Pavla sbírala talíře a příbory na velký tác. „Ty už nebudeš, Káčí?“

Káča nepřítomně vzhledla a položila nepoužitý příbor, který držela v ruce. „Ne, děkuju.“

Pavla s maminkou si vyměnily znepokojený pohled.

„Já nemůžu jít nahoru,“ řekl Petřík a Pavlík se připojil. „Já taky ne.“

„Copak je to zas za novotu? Nahoru a hned!“

„Ve skříni je medvěd,“ řekl Pavlík s gusem a Petřík dodal: „Obrovskej medvěd, mami, velkej jako lev!“

„Já ti dám lva s medvědem!“ rozčilila se Pavla a rozběhla se ke schodům, zatímco maminka sebrala tác a popěvujíc si Milostné zvířátko šla do kuchyně.

Kluci zmizeli nahoře a Pavla se vrátila dolů.

„Já přinesu Poldince trochu salátu,“ rozhodl se tatínek. „Zavolejte mě taky na to kafičko, holky.“

„Tak co děláš, Pavlíno?“ maminka vykoukla z kuchyně a Pavla na ni zamrkala a ukázala na Káču.

„Já přijdu za chvíli, mami – hned to bude!“

Maminka přikývla a zmizela v kuchyni. Pavla usedla naproti Káče a zapálila si cigaretu. Káča se dívala před sebe, ani si nevšimla, že tu jsou samy.

„No tak, Káčí,“ řekla Pavla mateřsky. „Vyklop to.“

„Prosím tě, nechte mě!“ řekla Káča. Výraz královny ledu ji opustil a vypadala teď jako dívka, která nebrečí jen proto, že se hrdě rozhodla, že brečet nebude.

„Nono, no,“ řekla Pavla tónem, který užívala, když vedla Raubíře k zubaři. „Vy jste se pohádali se Zdeňkem, vid?“

Káča zavrtěla hlavou a vši silou špulila pusu, aby zabránila ponižujícímu vzlyku, ale dvě obrovské slzy jí vyhrkly na tváře a kutálely se dolů.

Pavla začala polykat taky. Hrdost je sice nutila, aby spolu zásadně nesouhlasily, ať byla řeč o čemkoli, protože říkat něžnosti vlastní sestře, to by žádná dívka nepřenesla přes srdce, ale vidět Káču brečet, to bylo něco zcela jiného.

„Uvidíš, že se zase udobříte,“ řekla s násilnou veselostí. „Co my jsme se s Petrem nahádali –“

„Když ty tomu nenerozumíš!“ zavzlykala Káča. „My jsme se vůbec nepohádali!“

„Tak co se stalo? Snad – snad není ženatý?“ vydechla Pavla.

Když Káča jen s dalším vzlykem zavrtěla hlavou, lekla se ještě víc. „Ježíšmarjá – Káčo! – snad nejsi – přece nejsi –“

„Co?“ zeptala se Káča zdvihajíc k ní usazené oči.

Ženich

„Ne – nic,“ oddychla si Pavla, zrovna cítíc, jak jí spadl kámen ze srdce.

„Ty máš nápady!“ urazila se Káča a bouřlivě si utřela nos.

„Já vím, to mě jen tak – ale tak co vlastně – že on si ten mizera namluvil jinou?“ Pavle se zachvěl hlas. Jestli je tohle pravda a chudák Kačenka má takový srdcebol –

„Nenašel,“ brečela Káča. „Vůbec ne!“

„Tak platí alimenty? Holka, tak nebreč a mluv!“ Pavla rozčileně vzala kapesník a utřela si nos taky.

„Kdepak!“ Káče se teď řinuly slzy, jako když spustí vodopád.

„On – on – Pavlíno! On mě požádal o ruku!“

Pavla se rozbrečela taky nahlas. Náhle se se škytnutím zarazila.

„Ale – Káčo – proč vlastně brečíme?“ užasla. „To je přece krásný?“

„Ale – ale když on chce přijít zítra – na návštěvu!“ vybuchla Káča a položila hlavu na stůl, jak ji dojetí přemohlo.

Pavla vyvalila oči. „No a co? Tak ať přijde!“

Káča zdvihla hlavu a podívala se na ni, jako by nevěřila vlastním očím.

„Copak to nechápeš?! Chce přijít sem – k nám!“

„No jasný, že sem, k nám! Kam by jinam chodil?“

„Vždyť on uteče, až to tu uvidí!“

„Že uteče? A proč? Copak ho kousnem?“

„Tak se rozhlídni kolem sebe!“ vybuchla Káča.

Pavla se rozhlédla po hale. Jako každý večer, hala po odchodu Raubířů vyhlížela jako po boji. Kopací míč, tříkolka, indiánské šípy, na klavíru rozervěné noty, jak maminku před večerí napadlo si zazpívat, na babiččině křesle notes s poznámkami...

„Tohle ti vadí?“ užasla Pavla. „Vždyť to uklízíme každý večer. Tak zítra uklídíme hned po obědě a je to.“

„Ty mi nerozumíš,“ vzdychla Káča. „Já nemyslím uklidit. Já myslím nás! Lidi!“

„No tak to ti opravdu nerozumím,“ urazila se Pavla. „Jestli jsme mu snad málo nóbl, tak to se nedá nic dělat. Milionáři nejsme a docent doktor kandidát věd holt z nás taky nikdo není.“

„U nich taky ne, tak já to přece nemyslím. Co chci říct je, že on je – on je tak úplně jiný!“

Pavla se rozesmála. „Jdi ty, Kačenko! To si myslí každá nevěsta, že ten její je úplně jiný než ti druzí – ale moc brzy přijde na to, že je úplně stejný jako všichni ostatní!“

„Ty mi nechceš rozumět! Podívej se na nás – copak my jsme normální rodina?“

„Jó, tak ty se za nás stydíš!“ vybuchla Pavla.

„Ale nestydím, na mou duši ne!“ Káča si rozčileně utřela nos a doprovázela další slova bušením pěsti do stolu, aby jim dodala důrazu. „Když říkám, že je jiný, tak myslím, že není takový – takový obyčejný člověk jako třeba Petr!“

„Petr náhodou vůbec není obyčejný!“ nafoukla se Pavla.

„Dobře, ale Zdeněk – víš, Zdeněk je tak jemný, tak romantický – koukej, třeba vy všichni pořád jenom Káčo, Káčí – a víš, jak mi říká on?“

Pavla si zapálila další cigaretu a zdvihla tázavě obočí. „No?“ Káča vzdychla a zasněně se usmála: „On mi říká Catleya!“

„Prosím tě! A co je to?“

„To je takový zvláštní druh orchideje, on je přece botanik. A tak je to se vším. On mi vždycky říká, že jsem taková jiná – a vás zná jen z mého vyprávění, a tak si představuje, že babička je druhá Agáta Christie a ty že jsi rozkošná mladá maminka – no, a podívej se na sebe! Tebe člověk jinak nevidí než v tomhle utahaném triku a kalhotách –“ Káča začala znovu nabírat.

„No dovol, přece nebudu cvičit v zástěrce s mašlem! Jóga je jednou moje profese!“

„Profese!“ vybuchla Káča. „Tak to jsem moc ráda, že u nás někdo není potápěč, jinak by chodil k obědu ve skafandru! On si myslí, že tatínek je důstojný starý pán – a on se zatím stará jen o myši a želvy a maminka s tím zpíváním –“

„Maminka náhodou moc krásně zpívá. Víš, že chtěla být operní zpěvačkou!“

„To já vím, ale představ si, co by si pomyslel, kdyby přišel a řekl dobrý večer a maminka mu bez varování, jak ona to má ve zvyku, zapěla třeba Milostné zvířátko, babička by mu nalila strychnin do kafe a navrch by uklouzl po želvě. A to nemluvím o Rau –“

V tom okamžiku zazněl shora děsivý signál: Hoří!

Ženich

„– bířích,“ pokračovala Káča, nevšímajíc si toho vyrušení. „Začnou mu vykládat, že ve skříni je medvěd... Co si pomyslí, řekni mi! Bude si myslet, že jsme všichni blázni!“

„Maminko,“ ozval se shora Pavlík, nakláněje se přes zábradlí se špatně skrývanou vítězoslavou lidí oznamujících strašné noviny, „maminko, Petřík zapálil záclony.“

„Tak jen si hezky lehni a spi!“ rozkázala Pavla přísně. „Přece si nebere rodinu, Kačenko, ale tebe.“

„Maminko, ale vono to hoří!“

„Slyšel jsi, co jsem řekla?!“ rozhněvala se Pavla. „Do postele a spát! Jak říkám, když tě má rád – ježíšmarjá,“ přerušila se a vyskočila, „snad je nezapálili opravdu?“

Jako šipka vyběhla po schodech nahoru, zatímco Káča ji sledovala s chmurným zadostiučiněním.

„Představ si,“ řekla Pavla, přibíhající udýchaně zase dolů, „že oni to opravdu zapálili! Naštěstí maminka pověsila ty záclony mokré, tak to nechtlo.“

„Tady to máš,“ řekla Káča. „Jenže zítra se to může povést! To by byla krása, kdyby prvně přišel do rodiny a zrovna hořel barák!“ Znenadání položila hlavu na stůl a znovu se rozvzlykala. „Já ho sem nemůžu přivést, to je marný! A když ho sem přivedu a on uteče, já – já to nepřežiju!“

„Ale, ale, ale,“ řekla Pavla, násilně přemáhající dojetí. „Ty jsi blázínek! No tak, přestaň brečet, Káčí. Vždyť to není tak strašné! I když jsme snad trochu – no, střelení, tak tě máme rádi a jsme přece slušní lidé –“

„Vždyť já vás mám taky rá – ráda! A já vím, že jsme slušní, ale z toho, že mu maminka zazpívá a babička otráví guláš, to nepozná.“

„Jenže, holka, jednou to poznat musí. Jednou jsme tvoje rodina a věčně mu něco předstírat nemůžeš. A jestli jeho láska nepřezíje Poldinku a Raubíře, tak nestojí za to, aby ses trápila.“

„Jenže –“ zavzlykala Káča a upřela na sestru uslzené oči, „já ho mám ráda, víš!“

„Vždyť se ještě nic nestalo. Víš co, jdi si lehnout a hezky se na to vyspi. Uvidíš, že ráno bude všechno vypadat jinak.“

„Myslíš? Opravdu si to myslíš, Pavlíčko?“

Pavla si to sice tak doopravdy nemyslela, ale když se na Káču podívala, tak přesvědčivě přikývla. „Určitě, Kačenko.“

Káča vstala a šla ke schodům. U zábradlí se otočila a upřela na Pavlu úpěnlivý pohled. „Tak myslíš – myslíš, že ho zítra opravdu mohu přivést?“

„Určitě!“ řekla Pavla. Stála a dívala se za Káčou, dokud za ní nahoře nezapadly dveře, a pak si zhluboka povzdychla. Začala mechanicky sbírat šípy a míč, když se dveře do kuchyně otevřely a maminka vykoukla ven.

„Tak co, Pavlíčko?“ optala se napjatě.

Pavla si vzdychla a mávla rukou. Paní Hanákové poklesla kolena. Usedla do prvního křesla a vytřeštila oči. „Prokristapána, Pavlíčko – snad Káča – snad není –“

„Ale to víš, že ne, mami,“ řekla Pavla rychle. Paní Hanáková si otřela obličej. „Já vím, přece Kačenku znám – jenomže – je mladá – no, zaplať pámbu!“ Paní Hanáková vstala jako znovuzrozená a začala Pavle pomáhat uklízet. „Cože ten Péťa ještě nepřišel, Pavlíčko?“

„Petr říkal, že přijde později, maminko, ale teď mě, prosím tě, poslouchej. Zítra sem má přijít ten Kačenčin mládenec.“

„Ale to je radost!“ rozzářila se paní Hanáková a spustila: „Proč bychom se netěšili a proč bychom se –“

„Mami! Ona ta Káča měla přece jenom pravdu! Ona se ho sem bojí přivést!“

Paní Hanáková ustala ve zpěvu. „Ale proč? My přece proti němu nic nemáme?“

„No,“ řekla Pavla s povzdechem, „ono jde spíš o to, aby on neměl něco proti nám.“

„Proti nám?! No dovol – Oldříku, slyšíš to?“ Pan Hanák právě scházel ze schodů.

„Podívejte se všichni, co se stalo!“ křičel rozčileně. „Já jsem našel druhou Poldinku! Zčistajasna lezla nahoře po chodbě!“

„Ale to mělo být překvapení k svátku, Oldříku! Ale to jste mi to zkazili a já se tak těšila, jak budeš koukat – to jistě Raubíři!“ Paní Hanáková zapomněla na ženicha a běžela ke svému manželovi. „Jaká je, tatínku? Teď budeš mít páreček!“

„Jenomže, maminko, já je nemůžu rozeznat,“ staral se pan Hanák.

Ženich

„Prosím vás!“ vybuchla Pavla. „Nechte ty želvy chvilku na pokoji – teď je tu takový problém –“

„Jaký problém?“ užasl tatínek. Usedl ke stolu a položil si želvy před sebe, aby našel rozdíl.

„No,“ poznamenala uraženě paní Hanáková, „velký problém, tatínku. Ten Kačenčin ženich něco proti tobě má!“

„Proti mně?!“ užasl pan Hanák „Ale vždyť já ho v životě neviděl!“

„No, vidíš,“ řekla maminka. „Tak co teď?“

„Ale ne proti tatínkovi! Proti nám vůbec!“ Než mohla Pavla domluvit, otevřely se dveře a vešel Petr.

„Ahoj rodino! To mám hlad!“ Petr se sklonil, aby políbil Pavlu a s hlubokým povzdechem klesl do židle.

„Já ti hned donesu večeri, Petříčku,“ řekla ochotně paní Hanáková a vrhla láskyplný pohled na zetě, který nikdy proti ní nic neměl.

„Tak co Raubíři? Všechno v pořádku?“ Petr vytáhl noviny, opřel je o sklenici a začal číst.

„Jo,“ kývla Pavla mechanicky. Pak se vzpamatovala. „Totiž – jednak rozbili ten skleník.“

„Hm? Děkuju, maminko,“ Petr si přitáhl polévku a s chutí se do ní pustil. „No, stejně to ještě nebylo hotové.“

„A potom,“ řekla Pavla přísně a vzala mu noviny, „zapálili barák.“ Petr odstrčil polévkový talíř a pustil se do kotlet. Trvalo chvíli, než mu obsah Pavliny řeči došel, pak se rozhlédl a spokojeně pokračoval v jídle. „Ale nechtyl, co?“

„Ne,“ připustila Pavla a vzdychla. „Nechtyl.“

„Dej si chutnat, Petříčku,“ řekla maminka láskyplně. „Co tomu říkáš, že má něco proti nám?“

„Kdo má?“ užasl Petr.

„Já to pořád nemohu pochopit,“ vzdychl tatínek. „Vždyť jsem mu jakživ stéblo křížem – všiml sis, Péto, že jsou dvě Poldinky? Jestlipak uhodneš, která je ta pravá?“

„Ježšmarjá, nechte ty želvy, když je tu taková krize!“ vybuchla Pavla.

„Jaká krize?“ užasl Petr. „Copak udělali ještě něco jiného, než že zapálili dům?“

„Já nemluvím o Raubířích! Já mluvím o ženichovi!“

„Ten Kačenčin ženich! On nás nemá rád,“ vysvětlila maminka dotčeně. Petr sice slyšel prvně, že má Kačenka vůbec nějakého ženicha, natož ženicha, který je proti nim zaujat, ale deset let manželství v rodině, kde být probodnut přímo u snídaně je běžnou věcí, ho naučilo čelit faktům, byť byla sebestrašnější, s neochvějným klidem. Od onoho prvního otrěsu, kdy čekal vytouženou holčičku a bylo mu sděleno, že nejen nemá žádnou holčičku, ale dva kluky, si zocelil nervy tak, že zpráva o ofrňujícím se ženichovi nezkalila jeho mysl ani sebemenším mráčkem. Jemně, ale pevně vzal noviny a opřel je zpátky o sklenku. Pak si nandal kotletu a salát do pusy a upřel mysl na výsledek sportovního utkání.

„Petře!“ strčila do něho Pavla, když chvíli s ostatními marně čekala na jeho vyjádření. „Tak co tomu říkáš?“

„Co můžu říkat?“ užasl Petr. „Když nás nemá rád, tak nás holt nemá rád.“

„Dej pryč ty noviny!“ rozzlobila se Pavla. Jelikož nebyla z těch laxních dívek, které čekají, až někdo za ně něco udělá, chytla noviny a hodila je širokým obloukem na piano. Minuly ho a dopadly na Lucinky, které se v přesvědčení, že jde o neočekávaný dezert po večeři, do nich vděčně pustily.

Petr, jak již bylo řečeno, nebyl prudina. Zbaven novin, věnoval se zcela kotletám a salátu. „No, jestli myslíš, že nás začne milovat, když nebudu číst –“

„Tady se jedná o Káču!“ vybuchla Pavla. „Ona se trápí!“

„Lásko, bože, lásko,“ spustila s citem maminka.

„No vidíš, mami! Ty pořád zpíváš! To je právě to!“

„On nás nemá rád, protože zpívám?“ užasla maminka.

„Já přece neříkám, že nás nemá rád! Jde o to, co si pomyslí, když ty pořád zpíváš a babička nás otravuje – no a koukni se na tatínka!“ Tatínek, který mírumilovně obracel Poldinky ze všech stran, neschopen najít mezi nimi rozdíl, se poděšeně narovnal. „On má něco proti Poldinkám? To je takový kruťák?! No, tak to by se k nám do rodiny ani nehodil! Člověk, který nemá rád zvířátka!“

Pavla se opřela lokty o stůl a zabořila hlavu do dlaní. „Lidi,“ pronesla úpěnlivě, „copak mi nechcete rozumět? Nejde ani o Poldinky, ani o zpívání – prostě jenom o to, že kdo nás nezná – vždýt to uznejte, tak si pomyslí,

že jsme blázni! Copak v nějaké rodině babička probodává lidi jehlicí? Nebo lidi místo mluvení zpívají?! Nebo chodí s myšima na hlavě?!”

„Ale to si zvykne,“ řekl chlácholivě Petr. Vstal, sebral k velké nelibosti Lucinek noviny a mírumilovně si je zase položil před sebe. „To mu za chvilku ani nepřijde.“

„To možná,“ řekla Pavla, tvrdě sebrala noviny a rezolutně na ně usedla. „Tady jde jen o to, aby neutekl dřív, než mu to ani nepřijde.“

„No jo, ale co my s tím můžeme dělat?“ řekla maminka nešťastně. Jeli-kož v té chvíli zaječela z kuchyně kávová konvice, obrátila se ke kuchyni a rozkřikla se: „Ticho! Jak přitom má člověk přemejšlet!“

„To je kafe, mami,“ řekla Pavla s povzdechem.

„Jo, to je kafe! Já myslela, že Raubíři —“ maminka se zdvihla a šla do kuchyně.

„Tak co myslíš, Pavlíno, že máme udělat?“ řekl pan Hanák. Měl velkou důvěru v Pavlin vždycky rozumný a střízlivý úsudek.

„Kdybych to věděla, tak bych se vás neptala,“ vzdychla Pavla. „Ona mu Káča namluvila, že my jsme úplně jiný, než ve skutečnosti jsme. Podle mého měla na mysli nějakou románovou představu a on si představuje, že babí je důstojná stará dáma — tak něco mezi vévodkyní z Windsoru a Agátou Christie. Ty že jsi starý gentleman otec, já rozkošná mladá paní v zástěrce, Raubíři asi Malí lordi, nebo co —“

„Ježíšmarjá, ale co ji to napadlo?“ řekla vyděšeně paní Hanáková, která právě přinášela na tácu kávu a uslyšela tu Jobovu zvěst, nevěříc vlastním uším. „Raubíři a Malí lordi?!”

To Petra rozesmálo a Pavla se hněvivě obrátila proti němu jako bojovník, který vytáhne kopí z jednoho protivníka a teď se krvelačně vrhne na druhého. „No, jen si nemysli! Ty taky nejsi ten moudrý mladý otec, jak tě Káča vyličila — ty s tvejma novinama!”

„To on si čte než v bibli nebo co, ten slavnej ženich?“ urazil se Petr. „Tak ať ho Káča nechá a najde si jinýho a je to!”

Protože na to tatínek obdivně rozjasnil tvář, Pavla jim to oběma přísně zatrhlá. „Povídám ti, že by to Káče srdce utrhl!”

Maminku prostě veškerá přirozenost měla k tomu, aby zazpívala Věrné naše milování, ale když se setkala s Pavliným pohledem, s ohromným sebezapřením to spolkla a prudce se napila vřelé kávy.

„Tak to nevím,“ řekl schlíple tatínek a násilně odvrátil zrak od Pol-dinek, jejichž nezjištěná totožnost ho přitahovala jako magnet železnou hoblinu.

Maminka, která si spálila pusu, lapala po dechu a v duchu se velice při-kláněla k názoru svého zetě, který jí byl stále milejší. Jestlipak s ním někdy byly takovéhle starosti! V životě si kvůli němu neopařila jazyk a to tu byl deset let, zatímco ten Kačenčin tu ještě ani nebyl a už zavinil takovouhle krizi, nehledě k tomu, že ji málem zmrzačil.

„Nejde o něj,“ řekla Pavla, jako by jí četla myšlenky. „Jde o Káču!“

To maminku hned obrátilo a rozlítostnilo. Kačenčino štěstí – kvůli tomu byla ochotna si spálit jazyk desetkrát denně.

„Když Kačenčino štěstí závisí na nás – tak to musíme něco udělat!“

„A co tomu říká babička?“ zeptal se Petr. Věděl, že dokud se tenhle problém nevyřeší, k výsledkům ligy se nedostane. Přesto, že byl její oblíbenou mrtvolou, měl vysoké mínění o babiččině zdravém úsudku.

Maminka se rozzářila. Kdepak Péta! To byl nejlepší zeť, jakého jim Pro-zřetelnost mohla seslat. „No, to je pravda! Babí má detektivní mozek, ta nám pomůže! Skoč pro ni, Pavlíno!“

Pavla se ochotně rozběhla nahoru a Petr se hbitě chopil novin a nená-padně na ně usedl sám. V nejhorším případě se vždycky mohl vytrazit na zahradu a dočíst si je v klidu, ať už to s tím vyběračným ženichem dopadne, jak chce. Měl Káču rád a přál jí ze srdce všechno nejlepší, ale liga je liga, jak každý musí uznat.

Nahoře cvakly dveře a Pavla, využívajíc toho, že tu nejsou Raubíři, kteří to měli přísně zakázáno, sjela bokem po zábradlí dolů. Babička ji následo-vala střízlivě po schodech. Ne, že by se jí nebylo líbilo sjet taky po zábradlí dolů, ale přece jen měla pochyby, jak by pelyněk pomohl proti zlámané noze.

Všichni ji láskyplně sledovali pohledem, dokud se neusadila u stolu.

„Tak copak je? Prý něco s Kačenkou a tím jejím ženichem?“

„Řekni to babičce ty, Pavlíno,“ řekla paní Hanáková. Jednak ji stále ještě páčil jazyk a za druhé se obávala, že by ji tragédie Kačenčiny lásky mohla strhnout k melodickému doprovodu.

Pavla to tedy udělala krátce a věcně, jak bylo jejím zvykem.

„Chápeš, babí,“ končila „že tady nejde o toho Zdeňka. My bychom se všichni bez něho ve zdraví obešli – ale ona chce jen jeho a bojí se, že ho ztratí. Hrozně by se trápila.“

Maminka si přitiskla kapesník k ústům a zapěla si Loučení, loučení aspoň v duchu.

Babička míchala zamyšleně lžičkou ve svém šálku. Řešení se jí zdálo naprosto nasnadě a napadlo ji hned, ale těšilo ji být středem bezdeché pozornosti. Konečně domíchala, graciézně usrkla ze svého šálku a pak se na všechny široce usmála. „Ale děti moje,“ řekla a podívala se z jednoho na druhého, velice podobná dobrotivému bělovlasému skřítkovi. „To přece není žádný problém!“

„Že není?“ vydechla užasle maminka.

„To se ví, že ne. Jen mě dobře poslouchejte!“ řekla vítězně babička. Být středem uctivé pozornosti, to měla ze všeho nejradši.

Káča pracovala ten den jako ve snu, nebo spíše jako v horečce. Chvillemi ji polévalo horko, chvillemi jí zuby cvakaly zimnicí. Káča pracovala v OPBH a v její pracovní náplni bylo poslouchání stížností nájemníků, vyřizování jejich žádostí a sporů, a protože byla mladá a plná elánu a práce ji bavila, obvykle se vžila do postavení svých návštěvníků a diskutovala s nimi trpělivě a ochotně. Věděla všechno o zálučných vlastnostech jejich sporáků a plynového potrubí, o jejich snech, které se týkaly kachlíkových koupelen a nových mycích dřezů, a složenky o zaplacení jejich nájemného znala lépe než oni. Někdy musela slibovat a někdy chlácholit, většinou trpělivě opakovat stokrát jedno a totéž, ale nikdy si nikdo nemohl stěžovat, že by ho nevyslechla plna dobré vůle a pozornosti. Ale dneska se všechny ty nekonечné dohady přelévaly přes ni jako vlny, které se jí nedotkly. Někde v dálce sice slyšela urputnou stížnost na sousedy, kteří si zásadně pouštěli sprchu o půlnoci, ale stěžovatelka sama byla kdesi v mlze, jako by sama byla pod tou zmíněnou sprchou. Jestli Zdeněk – jestli zakopne o želvu, jak vejde do dveří – jestli babí bude číhat za dveřmi s pohrabáčem nebo s dřevěným kopím od Raubířů – ach, Raubíři –

Dáma se sprchou se mezitím podivně pohádkovým způsobem proměnila v hašteřivého stařečka, který si přál vědět, kdy přijde ten slibovaný malíř, ale nemohl přehlúšit děsivou představu Raubířů, jejichž prokleté mičudě se určitě podaří padnout Zdenkovi rovnou na hlavu, ach, Zdeňku,

na tu milovanou hlavu s kadeřavými, světlými vlasy, které se mu tak krásně třpytily u spánků –

Káču neudivilo, když se v neskutečném a horečném světě starý pán zničehonic, jako v Alenčině zemi divů, stal nikoli králíčkem, ale kolegyní, která se ptala, půjde-li s ní Káča na oběd. Na oběd! Ježíšmarjá, už oběd, tak už jen pár hodin a Zdeněk přijde a půjdou domů – do toho domova, který on si představoval tak ideálně a kde Pavla bude mít hlavu pod kolemem a myši budou rejdit po kanapi –

Kdyby řekla, že je nemocná? Koneckonců, ani by tak nelhala. Káča od rána nejedla, ale uvařila si už třikrát kávu, protože když si matně uvědomila, že by měla něco sníst, pokaždé ji automaticky napadlo postavit vodu na vařič. Jenže, co by mu řekla zítra anebo pozítří? Není lepší, jako u zubaře, zatnout zuby a jít do toho rovnou –

Jenže když Zdeněk – ten rytířský, dvorný, zdvořilý Zdeněk, který ji považoval za tak jedinečnou, tak jemnou, tak odlišnou od ostatních dívek; který se díval svrchu na děvčata, jež s klidem usedla do auta vedle mládence, kterého viděla prvně v životě a která mluvila o svých rodičích nejen bez respektu, ale přímo opovržlivě; který si právě tolik cenil, že Káča miluje svou rodinu – ano, on to vlastně bezděky způsobil, že když o nich mluvila, vyličila je tak románově – jak mohla kdy říci Zdeňkovi, který se na ni obdivně díval, že babička řve s Raubíři jako indián? Ach, Raubíři! Ach, babička! Ach, Pavla! A ach, ach, milovaný Zdeněk!

„Copak ty dneska nejdeš domů, Kačenko?“ zeptala se udiveně kolegyně, zamykající stůl v liduprázdné kanceláři.

„To už je tak pozdě?“ zděsila se Káča a srdce se jí rozbušilo jako kladivo.

„Pozdě? Vždyť už všichni odešli – a ten tvůj už chodí pod okny dobře čtvrt hodiny. Snad jste se nepohádali?“

„Kdepak,“ řekla Káča a začala vstávat s takovým elánem, jako by byla Anna Boleynová, chystající se na svou poslední vycházku k šibenici.

„No, jen aby,“ ucedila kolegyně špičatě. Byla by zažila největší překvapení svého života, kdyby byla věděla, že mládenec pod okny se právě chystá požádat o Káčinu ruku, ale takhle se jen utvrdila v potěšující domněnce, že se ti dva asi rozejdou. Taková věc každé dobré přítelkyni tak říkajíc pozdvihne náladu a kolegyně odšuměla a na ulici vrhla obzvlášť významný úsměv na čekajícího Zdeňka. Byl to pohledný mládenec a dívka

Ženich

musí v první řadě myslet sama na sebe. Mládenců je moc, ale ženichů, bůhví-proč, dost poskrovnu. Odešla v příjemném spřádání plánů do budoucna, zatímco Káča třesoucima se rukama zamykala registratury a hledala klíče, které držela v ruce. Ale i ty nejzáludnější a nejspolehlivější klíče se jednou najdou, zvláště tisknete-li je ve vlastní dlaní. A čtyři kroky ke dveřím jsou jen čtyři kroky, i když je urazíte hlemýžďím tempem.

Káča vyšla na ulici. Tam stál Zdeněk, rozzářený a slavnostní, oholený a učešaný, s květinami v ruce.

Třeba – třeba ho vidím naposled, pomyslela si Káča a srdce jí usedalo. Věděla líp než kdy jindy, že nikde na celém světě není nikdo tak milý, tak hezký, tak – ach, Zdeňku! Ach, rodino!

Zdeněk byl sám příliš rozčilen, než aby si všiml, že je Káča jiná než jindy. Jednak čekal čtvrt hodiny na ulici s pugétem v ruce a nemohl budit větší pozornost, kdyby byl ověšen fábory a přicházel za zvuků fanfár. Starší dámy se na něho laskavě usmívaly. Mladé dívky se pošuchovaly a chichotaly. Muži se soucitně pošklebovali, a pokud se týče výrostků, jimž posvátná Láska byla cizím slovem v nesrozumitelném jazyce, ti prostě hlasitě ječeli.

Snad by to byl těžce nesl, ale podobně jako Káča i Zdeněk byl v jakémsi transu. V životě ještě nežádal o ruku. Vlastně si ani nikdy nemyslel, že by vůbec mohl žádat o ruku! Prostě si vždycky představoval, že to své vyvolené řekne a ona to už doma nějak zařídí – jenomže Kačenčina rodina, to bylo něco jiného. Zdeněk cítil cosi jako posvátný obdiv a trochu mrazivé hrůzy před Kačenčinou rodinou. Ovšem Kačenka byla tak jiná než ostatní dívky, které znal! Takže se nebylo co divit, že její rodina byla jiná. Třeba ta babička! Dáma, která píše detektivky! Zdeněk v životě neviděl nikoho, kdo by psal byť i jen recepty do kuchařky.

A tady – detektivky! Opravdová, bělovlasá dáma, spisovatelka! Ve Zdeňkově mysli byla Káčina babička obestřena jakýmsi zlatým fluidem a kolena se mu zachvěla pokaždé, když si pomyslel, že s ní bude opravdu osobně mluvit. A maminka – Káča o tom nemluvila, nikdy se nechlubila, ale byl v něm dojem, že byla proslulou operní pěvkyní. Nebo snad – koncertní zpěvačkou?! Jakousi prapodivnou shodou okolností se Zdeněk v životě nedostal na žádný koncert s proslulou zpěvačkou. Tedy, ve skutečnosti byl jednou se školou na koncertě, ale –

A Káčin tatínek! Moudrý a laskavý a vznešený – a Káčina sestra a její manžel a ti dva chlapci – Zdeňkovo pokleslé srdce se trochu napřímilo, když pomyslel na ty chlapce. Koneckonců, byli ještě malí a byli to kluci – přinejmenším nemohli být tak dokonalí jako ti ostatní. Když se bude držet těch chlapců –

A – až ho pot zalil – komu bude o Káču říkat? Snad u nich všechno rozhoduje babička? Nebo paní matince? Nebo otci?

Zdeněk si ani neuvědomoval, že Káča jde vedle něho mlčky. Za chvíli, za chvíli už před ně předstoupí, před tu okouzující rodinu, tu dokonalou rodinu, o jaké vždycky snil –

„Tak jsme doma, Zdeňku,“ hlesla Káča. Stála před brankou a chvějícím se rukama lovila klíče z kabelky. Jestli v tomhle okamžiku odněkud vyletí Raubíři a začnou rvát – Utíkej Káčo, utíkéj – já tady padnu mrtvá, pomyslela si dramaticky. Nebo jestli se Skřivánková vykloní od vedle z okna, jak ona to má ve zvyku, a pěkně od plic před celou ulicí zaječí, co Raubíři zas udělali jejich Alence –

Kdyby aspoň babička byla někde na návštěvě, než si Zdeněk odbude ten první otřes – kdyby nečíhala, aby na ně vybafla za dveřmi nebo udělala upíra –

Káča odemkla a šla ke dveřím. Anna Boleynová určitě tak neploužila jednu nohu za druhou jako Káča, oblévaná ledovým strachem, odkud, kdo, co –

Když otvírala dveře, nová myšlenka způsobila, že div neztuhla na prahu. Snad Pavla, proboha, uklidila z předsíně tu rozbitou tříkolku, o kterou se rodina při vstupu s únavnou pravidelností přerážela a kterou Petr věčně sliboval spravit a kterou mu tam Pavla schválně nechávala na očích?

Káča otevřela jako v mrákotách. Jako v mrákotách uviděla prázdnou a naleštěnou předsíň. Nikdo nebafl za dveřmi. Odnikud nepřiletěl šíp, nezazněl výstřel –

„Tak pojď dál,“ řekla Káča a otevřela dveře, Anna Boleynová na stupních šibenice, připravená na nejhorší. Dokonce na vteřinku zavřela oči.

„Ru – rukulíbám,“ slyšela za sebou zašeptat Zdeňka. Bylo to tak nečekané, že Káča otevřela oči. Otevřela je, ale odmítla jim uvěřit. Před ní se prostírala hala, v jejíž zářivě vyleštěných, zlatých parketách se zrcadlil skvostně vyleštěný nábytek. Ve vázách voněly půvabně naaranžované

květiny. Nikde ani stopy po míči, revolvěrech a pohozených tričkách. Ani jedna myš nebo želva neposkvřňovala zářivě čistý koberec. U okna v křesle seděla jakási bělovlasá dáma v černém hedvábí a sněhobílých krajkách na krku, která četla pomocí zlatého lorňonu jakousi vzácnou knihu. Trvalo celou minutu, než Káča poznala, že ta dáma je babí a že zlatý lorňon je důvěrně známý krám, kterým nikdy nikdo nic neviděl. U vázy růží – zřejmě je upravujíc vlastníma rukama, jak každá vznešená dáma vždy činí, stála paní Hanáková ve skvostném a pracném účesu a v šatech, které nosila pouze do divadla. Káča obrátila jako ve snu hlavu k druhému křeslu, odkud k nim vzhledl vlídně elegantní starší pán v hedvábném županu – ježíšmarjá – oni si půjčili Skřivánkovic župan, co ho měl pan Skřivánek vloni do nemocnice a odmítl ho nosit, což vzbudilo u sousedů skandál, o kterém věděla celá ulice –

„A za devaterými horami a devaterými řekami –“ řekl jasný a sladký hlas a Káča s trhnutím otočila hlavu a uviděla svou vlastní sestru Pavlu, která seděla v pestrých hedvábných šatech u malého stolku, Pavlu nikoli jako dřímající lamu v utahaném triku, ale opásanou sněhobílou, nadýchanou krajkovou zástěrkou – tu přece nemají ani Skřivánkovi, kde sebrali tu zástěru – a pak zapomněla i na Pavlu i na babičku, protože Pavle po boku neseděli Raubíři, ale Petříček a Pavlíček, v bílých košilkách a tmavomodrých kallhotech, Raubíři umytí a učesaní!! Raubíři s čistýma rukama seděli jako pěny a poslouchali – pohádku!!

Mně se to zdá, rozhodla se Káča a silou se štípla do paže. Já jsem zkrátka cvokla a teď se mi zdá, že vidím Raubíře, jak sedí –

„Ó, návštěva,“ řekla Pavla, sklapla knížku a něžně pohlédla na své syny. „Miláčkové, obávám se, že si tu pohádku musíme dočíst jindy.“

A Raubíři – Raubíři otevřeli ústa a pravili: „Ano, matinko!“ a opět ústa zavřeli.

Paní Hanáková dokončila úpravu poslední růže a láskyplně se usmála.

„Vítám vás,“ řekla vlídně a skutečně už dál nic nezaspívala!

„Zdeňku –“ zachroptěla Káča a musela si odkašlat, „Zdeňku – tak to jsou naši – a to je Zdeněk.“

A dívala se úplně klidně, jak Zdeněk líbá ruku mamince a pak jde a líbá ruku babičce.

Babička odložila svou knížku – že je to ten sanskrt, co jednou Petr někde našel – napadlo Káču, ale teď už ji nic nepřekvapovalo. Člověk uvykne nejen šibenici, ale i snu. Káča si byla jista, že je ve snu. Prostě se jí to zdálo. A tak bylo celkem jedno, jak to dopadne. Už ji to nevzrušovalo. Úplně bez vzrušení poslouchala, jak babička mluví. „Tak vy jste Zdeněk!“ řekla babička a podívala se tím lorňonem, skrz který se nedalo dívat, ale ve snu asi ano. „To drahé dítě, naše Kačenka –“

Jako já, pomyslela si Káča vlídně. To mluví o mně.

„Naše Kačenka,“ šveholila babička sladce dál, „nám toho o vás už tolik povídala. Byli jsme na vás velmi, velmi zvědaví! To víte, je to naše květinka, naše nejmladší – a tak máme velkou starost o to, s kým se stýká! Musíte pochopit – my jsme taková starosvětská rodina –“

Teď Raubíři zařvou, pomyslela si Káča se zájmem a ohlédl se po nich, ale Raubíři seděli jako pěny. A co Zdeněk? Ten vypadal taky jako ve snu – ale jak jinak měl ve snu vypadat než jako ve snu?!

„Ano, ano, starosvětské lidi,“ ozval se tatínek a vlídně napřáhl ruku ke Zdenkovi. Ten se jen uklonil a koktal.

„A já jsem Pavla.“ Graciézně jako víla se Pavla vznesla ke Zdeňkovi, držíc Raubíře za ruce. A to jsou moji synáčkové! Nu – drahouškové – pozdravte návštěvu.“

Dvojhlasně, v pozoru, vzpřímení jako svíce, Raubíři zapěli sladkými dětskými hlásky: „Dobrý den, pane Zdeňku!“

„Ale – neříkejte mi pane Zdeňku,“ řekl Zdeněk v rozpacích. „Říkejte mi – třeba strýčku!“

„Ano, prosím, pane strýčku,“ odušili Raubíři.

„Tady,“ hlesl Zdeněk, „tady jsem vám něco –“ třesoucí se rukou jim podal kytici, kterou stále ještě držel v ruce. Když si uvědomil svůj přehmat, hrozně se začervenál, ale Pavla mu s něžným úsměvem vzala květiny a roztomile za ně poděkovala – jsou jistě pro maminku, že? A poskytla mu tak možnost dát dětem bonboniéru.

„Děkujeme, pane strýčku,“ pravili Raubíři a doložili – „matinko, smíme si vzít bonboný?“

Nevrhli se na bonboniéru. Neporvali se o ni jako koně, vůbec při tom nezařvali.

Ted' už se probudím co nevidět, řekla si Káča důvěřivě. Ted' už to trvá moc dlouho.

„Máte obdivuhodně vychované děti,“ hlesl Zdeněk.

Pavla se na něho zářivě usmála. „Ó,“ pravila, „znamenají pro mne všechno! Trávím s nimi všechn volný čas! Nikoli, miláckové, bonbon si smíte vzít až po svačině – a teď si běžte hrát.“

Raubíři slavnostním krokem zamířili nikoli k oknu, ale ke dveřím, které tiše otevřeli a zase za sebou neslyšně zavřeli.

Teda, až jim tohle budu povídat, řekla si Káča, tak se všichni uválejí smíchy.

„Pane Zdenku,“ řekla babička, „pojdte si sednout sem ke mně. Musíte mi o sobě všechno povědět.“

„Ano – ano, prosím,“ zakoktal Zdeněk a usedl na nepohodlné štokrle u babiččiných nohou.

„Nesmíte mít za zlé staré ženě nad hrobem,“ pravila babička s gusem, „že je možná příliš zvědavá – ale vždyť se jedná o štěstí toho drahého dítěte! Čímpak jsou vaši páni rodiče?“

„Ma – maminka je učitelka,“ řekl Zdeněk, „a tatínek, tatínka už nemám.“

„Tak sirotek,“ pokývla babička soucitně hlavou. „Jak osamělé dětství jste asi musel mít bez tatíčka!“

Jelikož Zdeněkův tatínek podlehl těžkému úrazu na lyžích před dvěma roky, Zdeněk tak osamělé dětství neměl, ale cítil, že by nebylo vhodné to příliš rozmazávat. Začínalo mu být velice horko. Všichni byli prostě úžasní – přesně tak, jak si je představoval. Jenomže – pomyslel na svou maminku, která měla ve zvyku se zasmát, když ji něco rozveselilo, až padala omítka ze zdi, a učil u srdce sevření. A ti kluci – ano, matinko! Marne se rozpomínal, že by kdy v životě řekl ano, matinko. Když se uváží, že by jeho vlastní děti jednou snad říkaly ano, matinko?!

„A vy sám? Jaképak je vaše povolání?“ zvědala babička šelmovsky.

„Já jsem, prosím, botanik,“ řekl Zdeněk, který dobře cítil, že odpověď na místě by tu byla – kandidát věd a nositel Nobelovy ceny.

„Á – botanik –“ řekla babička trošičku rezervovaně. Zřejmě mu to odpustila, ale stálo ji to sebezapření.

Maminka, která až dosud stála mlčky, násilím polykajíc tu Hajej, můj andílku a onde Osířelo dítě, pokročila vpřed v náhlé inspiraci.

„Jistě významný botanik!“ řekla a povzbudivě na Zdeňka zamrkala. Zdeňkovi se zdálo, že nevyslovená věta – byť i pouhý botanik, ale srdce má ryzí – se chvěje ve vzduchu a srdce se mu sevřelo znovu. Nebylo pochyby, že jsou všichni k němu ohromně milí, ale –

„Botanik,“ řekla s povzdechem babička, zřejmě se smířujíc s osudem. „To pěstujete orchideje, že?“ doložila nadějně.

Jelikož v ústavu, kde Zdeněk pracoval, na orchideje nikdy nikdo ani nevzdechl, byla tato dobře míněná pomoc marná.

„Já – tedy –“ řekl Zdeněk a bezděky vytáhl cigarety, aby se trochu vzmužil. Babičce se zaleskly oči. Připadalo jí, že už nekouřila, ani nepamatuje. Od starosvětské dámy nad hrobem ovšem nelze čekat, že bude se ženichem hulit, ale zdálo se jí, že těch obětí pro Kačenčino štěstí už udělala dost.

„To mi připomíná,“ řekla dívajíc se lačně po Zdeňkově cigaretě, „příhodu, kterou jsem nedávno zažila. Představte si, milý Zdeňku, že jsem nedávno viděla dámu – mého věku! – a ta vám si vzala na ulici cigaretu – takhle!“ Hbitě vzala Zdeňkovi cigaretu, zapálila si ji a s rozkoší hluboce vdechla kouř. „A takhle vám ji kouřila! Co byste tomu řekl?“

Jelikož byla obava, že babička názorně předvede, jak ta pozoruhodná dáma jejího věku vykouřila celou cigaretu jedním tahem, Pavla jí něžně, ale hbitě vyrvala cigaretu a se sladkým úsměvem ji Zdeňkovi vrátila. „Mysli na své zdraví, drahá babičko,“ řekla něžně a důkladně dloubla zezadu do babičky, „vždyť by ti to mohlo uškodit!“

Babička se vlivem dloubnutí velmi realisticky rozkašlala a Zdeněk s křečovitým úsměvem cigaretu tedy zhasil. Tak ještě ke všemu nekuřáci –

„My jsme doma taky mívali skleník,“ přispěla rychle svou troškou ke společenské konverzaci paní Hanáková. Mínila to dobře, jelikož botanik a skleník v její smysli celkem patřili dohromady, ale Zdeněk, který nikterak nechápal žádnou souvislost, cítil, že ho začíná škrtit límeček. Ostatní nad tímto překvapujícím sdělením taky oněměli a v konverzaci nastala nevíтанá pauza.

Tatínek cítil, že je řada na něm, aby pro Káču něco udělal.

„A což takhle želvy,“ řekl nadějně, spojuje příjemné s užitečným, jelikož se domníval, že botanik by to měl vědět. „Co takhle nejradši žer–“

„Žertem, žertem,“ vpadla mu doprostřed slova Pavla, které se až pot zaperlil na čele. „Tatiček velice rád žertuje,“ doložila na vysvětlenou.

Tomu se všichni dlouze a hlasitě zasmáli, čímž se vhodně zamaskovalo, jak maminka panu Hanákovi šlápla na nohu. Zdeněk se také nejistě usmál a pak pohlédl úpěnlivě ke Káče, ale zdálo se, že ta ho vůbec nevnímá. Seděla, dívajíc se z jednoho na druhého v jakémsi přívětivém stavu podivného transu, kdy tělo je sice přítomno, ale duch se vlídně potuluje kdesi mimo.

„Ale my vás tu tak necháváme – pojd’ mi pomoci se svačinou Pavlíno,“ navrhla paní Hanáková. Doufala, že když otevře v kuchyni okno a pevně zavře dveře do haly, bude moci svému stísněnému duchu ulevit alespoň tichým Aby nás pámbu miloval.

„Zajisté, matinko,“ řekla ochotně Pavla a následovala ji do kuchyně. „Smím vás poprosit ke stolu, milý Zdeňku –“ mávla půvabně rukou ke stolu, a jak šla okolo Káči, štípala ji lehce, ale velice ostře do ruky. Tady se všichni dřeli jako černoši a Káča si tu sedí jako na posvícení. „Ujmi se přece našeho hosta, drahoušku!“ řekla medově.

Káča sebou škubla. Byl to podivuhodně realistický sen. Byla by přísahala, že ji Pavla štípala do ruky velice nesnově – pohlédla dolů a spatřila rudou skvrnu na paži. Ježíšmarjá – jestli já nakonec vůbec nespím –

Ohlédla se po Pavle, která, zavírajíc dveře kuchyně, se na ni podívala, zatūkala si pěstí na čele a udělala na Káču strašlivý obličej.

Káča pohlédla na babičku. Ta dělala za Zdeňkovými zády upíra první jakosti. Káče se rozbušilo srdce. Tak oni – tak oni kvůli ní –

„P-pojd’ si sem sednout, Zdeňku,“ zakotkala a Zdeněk ji následoval k slavnostně prostřenému stolu. Tak ten ubrus, pomyslela si Káča, ten je od Pavlásků na rohu. To nás za půjčení bude stará Pavlásková ždímat až do Vánoc.

Dveře se otevřely a vešla Pavla s tácem překrásného kávového náčiní. Tak to je Růžičků, pomyslela si Káča s lehkým zamrazením. To oni vyplundrovali celou ulici. Já abych zítra šla z domu už za tmy, prokristapána, co si o nás všichni pomyslí, to nás Skřivánková roznese po celé Praze, a jestli tatínek ten jejich župan pokecá –

„Jen takové malé, domácí pohoštění,“ zašveholila maminka, která nesla za Pavlou dva dorty a jednu mandlovou bábovku.

„Vezmete-li zavděk tím domácím soustem, milý Zdeňku –“

Milý Zdeněk, jehož maminka domácíým soustem rozuměla dva lívance nebo kousek bramboráku, cítil, jak se jeho srdce stává stále těžším a těžším. Spisovatelka detektivek a operní pěvkyně to snad mohly považovat za běžnou svačinu, ale jestli Kačenka předpokládala, že on se svým platem by se mohl takhle ládovat k všední svačině –

V hlavě mu začínalo bušit a byl tak rozčilen, že si nepovšiml, jak se všichni vrhli na svou běžnou svačinu. Pro samé uklízení a lítání k sousedům tu pro župan, onde pro servis, Hanákovi toho dne vůbec neobědvali a dorty paní Hanáková hlídala jako oko v hlavě.

Konverzace se zase rozproudila velice čile, aby Zdeněk nepostřehl, že si každý bere tříkrát. Babička si kus bábovky schovala na klín a tajně se dusila předstírajíc, že jen tak zamyšleně míchá lžičkou v šálku. Pavla je dopoledne všechny bezvadně secvičila, takže teď Bachova sonáta, kontrapunkt, tahitská žluť van Gogha a modrý podtón Špálův jen poletovaly vzduchem, ale Zdeněk nebyl schopen to vnímat a jen se přikrčil, když ho občas zasáhl tvrdý úder ve formě frivoliho smutku Cézannova či citování pana Pickwicka. Paní Hanáková si sice spletla Mánesa s Manetem, ale jelikož to ráno Pavla nabíflovala ze slovníku, nikdo si toho nevšiml.

Rodina se zkrátka činila v potu tváře a šťastně se pod stolem poštuchovali: jestli tohle ženicha neuchvátí, tak by rádi viděli, co by ho uchvátilo!

Káče tváře jen hořely. Teď Zdeněk vidí, že nelhala. Teď vidí tu dokonalou, vysněnou rodinu, jak si ji vždycky představoval. Šťastně zářila na všechny kolem a rodina zářila na ni, takže jim, bohužel, uniklo, jak ženich kamení, až je téměř k nerozeznání od slavného Bruncvíka pod mostem.

A to ještě, pomyslela si babička vítězně, neslyšel zlatý hřeb večera! Než se s tím mohla vytratit, dveře se otevřely a dovnitř vešla Vidina Elegantního Muže, ztělesněná Petrem v černé buřince, s deštníkem svinutým jako ostrý rapír a nonšalantně pohazujícím zbrusu novými rukavicemi.

Zdeněk vzhlédl a poklesl v židli, protože to ho dorazilo. Zato Pavla vyskočila jako srnka a běžela mu v ústřety.

„Dobrý večer, drahý,“ zašvitořila a něžně ho políbila a Petr něžně políbil ji, zatímco rodina se na ně laskavě usmívala a babička využívajíc vše-

obecné nepozornosti si vecpala do úst zbytek dortu a poněkud tím zmodrala ve tváři, takže na okamžik byla velice nebezpečně blízko oné dámy nad hrobem, o které prve tak lehkomyšlně žertovala.

„Hergot, já mám hlad,“ zašeptal Petr Pavle něžně do vlasů. Pavla mu stoupla plnou váhou na nohu a láskyplně k němu vzhledla. „V kuchyni máš kastrol,“ zašeptala a slyšně doložila:

„Dovol, drahý, abych tě seznámila s naším milým hostem – to je můj manžel a to je pan Zdeněk Tumlíř – Kačenčin přítel!“

„Milý mladý příteli!“ zvolal Petr, pověsil deštník Pavle na ruku, podal jí buřinku a do buřinky vložil rukavice, načež se oběma rukama chopil Zdeňkovy bezvládné pravice a mocně jí zatřásl.

„Dobrý – dobrý den,“ řekl Zdeněk. A od tohohle chlapa čekal posilu a pochopení! Mužský, který nosí do práce buřinku. Kdyby ho viděla maminka, tak ji odvezou, pomyslel si v agonii, dívaje se jako fascinován, jak Petr líbá ruku paní Hanákové a pak babičce a jen čekal, kdy poklekne před panem Hanákem, aby přijal požehnání.

„Ježíš, já mám hlad,“ zasípěl Petr do ucha mamince.

„Poldinky taky,“ zašeptal pan Hanák, rád, že může konečně někomu vyjevit, co ho hryzlo celé odpoledne. „Jsou chudinky ve vyhnanství už od rána –“

„Trhni si nohou s Poldinkama,“ zasyčela maminka a líbezně se otočila ke Zdeňkovi. „Milý Zdeňku – smím vám přidat ještě kousek toho –“ uvědomila si, že mísa je prázdná, zatímco babička tvrdě polkla poslední sousto a nabrala zase ztracený dech, „té bábovky –“ zarazila se, jak na ni Pavla zuřivě mrkla. Bábovky zbyl kousek a Raubíři ještě neměli. Pavla sice dbala na Káčino štěstí, ale vyhladovět své ubohé děti nehodlala.

„Já bych prosil,“ vyhrkl Petr, dívaje se hladově, jak Pavla zdvihla mísu, aby ji odnesla.

Pavla na něho chladně pohlédla. „Trochu hudby, víd?“ řekla tvrdě a obrátila se ke Zdeňkovi. „Můj manžel zbožňuje hudbu!“

„My všichni zbožňujeme hudbu,“ ozvala se babička, která, sotva se přestala dusit, zase našla svůj starý elán. „Vždycky po večeři si musíme dát trošku hudby, že? My bychom jinak neusnuli.“

„Kdepak bez hudby,“ přidal se tatínek, smutně uvažuje, že takhle Poldinky budou ve vyhnanství snad do půlnoci.

„Drahá matinko,“ řekl zoufale Petr, který se obával, že odporný ženich, kvůli kterému šel po ulici jako strašidlo, jsa terčem frivoliho posměchu celé ulice, ještě ke všemu uslyší kručení jeho žaludku, „mohl bych vás poprosit –“

„Když jinak nedáte,“ upejpala se paní Hanáková, která si to vyložila po svém a naprosto nevěděla, že úpěnlivý pohled, který na ni její zeť upírá, znamená, že umírá hladu, „tak vám ráda něco zahraji – čemu dáváte přednost, milý Zdeněku? Hudbě chrámové, nebo snad klasikům?“

Zdeněk na ni upřel pohled, kterým se asi nevinná a bezbranná pacholátka dívala na krutáckého krále Heroda neblahé paměti: vybrat si mezi chrámovou hudbou a tím, čemu říkali klasici, se mu zdálo totéž, jako by si měl vybrat být upečen na rožni nebo dát přednost skalpování obzvlášť hudlařským indiánem.

Obrátil se jako ke své poslední naději ke Káče, ale ta se na něho zářivě usmála: tak ona byla zvyklá na chrámovou hudbu po večeři –

„Mně je to – tedy já –“ zaskuhral nešťastně.

„Snad dáváte přednost modernímu panu Mozartovi,“ starala se babička, „i když my ho považujeme za trošičku frivoliho –“

Modernímu Mozartovi, pomyslel si Zdeněk a divil se, že mu hlava dosud nepraskla. Měl dojem, že se to stane co nevidět a že mu mozek pobryndá kabát.

„Snad uhodnu váš vkus,“ usmála se paní Hanáková, otevřela klavír, usedla, na okamžik zavřela oči a strnula v jakémsi transu, což v hloubi duše považovala za vynikající předvedení umělecké extáze, zatímco Zdeněk, dívaje se na ni zděšeně, se domníval, že ji chytla křeč, a na okamžik marně doufal, že z toho tedy zaplat' pámbu snad nic nebude – pak prudce rozhodila ruce a mocně je zabořila do kláves.

Domnívala-li se, že tím uhodla Zdeněkův vkus, tak se totálně mylila, ale naštěstí to netušila.

Celá rodina se usadila a ustrnula v jakémsi nábožném šílenství. Zdeněk zabořil hlavu do dlaní. V rámci rodiny to vypadalo docela stylově. Jenže zatímco se všichni, jak nepochyboval, ponořili do hudební extáze, on sám si opakoval – ježíšmarjá, každý večer! Tohle dělají každý večer!

Mocné a velebné akordy hřímaly halou: babička, která si podepřela hlavu, aby předvedla nábožné vytržení, skoro okamžitě usnula a začala

Ženich

slabě pochrupovat. Pavla na ni tiše mlaskla a babička se s trhnutím napřímila.

„Mý ubohý Poldinky,“ myslel si pan Hanák, kývaje nábožně hlavou do taktu, „jestli si Káča myslí, že tenhle týátr budeme kvůli tomu jejímu dělat každý večer –“

„Tebe bych skopal ze schodů,“ myslel si Petr, usmívaje se blahopřejně na Zdeňka. „Celý den bez jídla a teď tohle tremolo! Proč já blbec nešel nejdřív do hospody, to ať mi někdo řekne –“ Jenže když si pomyslel, co by asi řekl starý Pavlásek, který zároveň se sklenicí piva vždycky pronesl svůj ustálený názor na věci, jeho buřince a deštníku, tak uznal, že dobře udělal, že do hospody nešel.

„Tohle dlouho nevydržím,“ myslela si maminka třískajíc ponuře do kláves. „Copak je možný, aby se mu to opravdu líbilo?! Tohle by ta ubohá Kačenka měla kvůli němu poslouchat celý život?“

Ukončila mocným akordem. Na okamžik všichni seděli jako strnulí: netroufali si věřit, že už je opravdu konec. Když jim to došlo, vybuchlo tak spontánní nadšení a potlesk, že se Zdeněk protrhl z mdlobného stavu, do kterého upadl.

Díval se v úžasu, jak všichni paní Hanákové blahopřejí. Pak ho napadlo, že se teď celá rodina oddá hromadné modlitbě, a pot mu vyvstal na čele.

Vyskočil jako srna. „Já už – bohužel –“ zakoktal.

„Copak?“ optala se babička. Netroufala si tomu věřit, aby to nezakřikla, ale snad už ten strašný ženich půjde domů a oni budou moci zase žít jako normální lidé. „Snad už nemusíte –“

„Musím,“ chytil se toho Zdeněk. „Bohužel, už opravdu musím – slíbil jsem doma –“

„Ale to nás nesmírně mrzí,“ zašvitořila paní Hanáková, která po ničem na světě tak netoužila jako moci odkopnout úzké lodičky na druhý konec haly a zazpívat děkovnou píseň.

„Musíte zase přijít co nejdříve,“ hlaholil tatínek, jen jen běžet vysvobodit Poldinky.

„No, zaplať pámbu!“ vydechla si Pavla, „teď se aspoň budou moci Raubíři najíst!“

„Já tedy – děkuji mnohokrát – a snad jsem – snad kvůli mně vaši chlapi –“ koktal Zdeněk, uvědomuje si, že tu nikde děti nejsou, a matně

si představuje, že se asi někde šťastně učí násobilku nebo zkoušejí jeden druhého z mluvnice.

„Ty drahé hlavičky nepatří ke stolu mezi dospělé,“ přidal se Petr jako znovuzrozen myšlenkou, že se pustí do zmíněného kastrolu v kuchyni.

„No tak, Kačenko, doprovod pana Zdeňka,“ usmála se paní Hanáková.

Zdeněk se uklonil na všechny strany a šel ke dveřím, následován Káčou. U dveří se ještě jednou uklonil a všichni mu pokynuli.

Vyšli z předsíně do uličky k brance.

„Tak – tak co, Zdeňku? Líbili se ti naši?“ zašeptala Káča.

Zdeněk se k ní otočil. Viděl dvě rozzářené oči a zardělou tvář a srdce se mu stáhlo.

„Líbili, Kačenko,“ řekl těžce. „Jenomže – jenomže –“

Káča, která se k němu šťastně přitulila, se znepokojeně zase odklonila. „Co jenomže?“

„Jenomže – já tě, Kačenko, nejsem hoden!“ vybuchl Zdeněk. Až mu krev stoupla do tváří, když si uvědomil, jakého to použil pitomého výrazu. Nejsem hoden! Propánakrále, za chvíli by začal cvokat jako celá ta rodina!

„Že mě nejsi hoden?!“ užasla Káča.

„Ne! Já jsem – vaše rodina –“

„Přece – přece se ti naši líbili?“ vydechla Káča úzkostně. „Přece jsou právě takoví, jaké sis je představoval?“

„To teda jsou,“ vzdychl Zdeněk. „Ale já – já si tě Káčo, nemůžu vzít.“

Káča o krok ucouvla. Pusa se jí roztřásla a zružovělé tváře jí pobledly, jako by je pokryl bílý závoj. Zdeňkovi to trhalo srdce. Chudák Kačenka, chudák drahá Kačenka – jenže ona byla zvyklá na večerní písni! A všechny ty podtóny a tahitskou žlut –

„Ty už – ty už mě nemáš rád?!“ zašeptala Káča.

„Já tě mám rád, hergot!“ vybuchl Zdeněk. „Ale já jsem netušil – já jsem si nedovedl představit – já bych u vás nevydržel! Kdybys viděla naši mámu – a jak se u nás mluví – ty by sis u nás připadala jako v blázinci! Moje maminka, Kačenko, dobře mě poslouchej –“ chytil Káču za lokty a tvrdě jí to řekl rovnou do očí. „Skáče přes švihadlo! Tak, teď to víš! A kdyby viděla ty vaše kluky, jak ano matinko a smím matinko, tak by volala na pohotovost!

Já jsem – já jsem obyčejnej bláznivej člověk, Kačenko, já řvu při fotbale a tancuju s mámou po kuchyni a –“

Káčiny tváře pomalu zase růžověly. „Takže ty bys – ty bys vlastně nechťel, aby naši byli takoví, jaké jsi je viděl?“

„Já vím, že jsou ohromní,“ řekl Zdeněk. „Jenže – já bych tak žít nemohl! My bychom spolu byli hrozně nešťastní, Kačenko!“ V návalu žalu přivinul Káču k sobě. Jeho nejmilejší, jeho zlatá, jedinečná, romantická Kačenka! A zrovna ona musí být z takové dokonalé, zatracené rodiny!

„A kdyby – kdyby naši byli úplně obyčejní a spíš – spíš trochu praštění – kdyby třeba naše babí skákala přes švihadlo – tak to by sis mě vzal?“

„Že se ptáš!“ vyhrkl Zdeněk rozbolestněn, že mu maluje tak marné a sladké vidiny. „Hned zejtra, hned ráno –“

Káča šťastně zabořila nosík do jeho košile, tam, kde rozčileně bilo jeho srdce. „Ale vždyť jsi vždycky říkal, Zdeňku, že mě máš rád, že jsem tak jiná, tak zvláštní – vždyť jsi mi říkal Catleyo –“

„To tak člověk holt blbne,“ řekl Zdeněk sklesle. „Jenže když je to doopravdy – tak to je – tak to teprv vidí, že by tak nemohl žít –“

„Tak pojď,“ zašeptala Káča šťastně a vzala ho za ruku.

„Kam?“ poděsil se Zdeněk. „Tam já už nepůjdu za nic, Kačenko, neblázni –“

„Jen se neboj a pojď, já ti něco ukážu,“ zacvrlikala Káča a táhla ho uličkou kolem domu k přízemnímu oknu do zahrady a vstrčila mu hlavu do okna.

Maminka, kývající bosýma nohama do vzduchu, pěla z plných plic. Proč bychom se netěšili. Tatínek v košili a bez županu lezl po zemi a líbal želvičky, zatímco mu Lucinky lezly po hlavě. Babička právě stáhla svou hedvábnou nádheru a dávala mamince takt vidličkou na dorty v jedné ruce a zapálenou cigaretou v druhé ruce. Pavla z přemíry radosti odhodila zástěru a stála na hlavě ve zbrusu nové pozici jógy, zatímco kluci ve špinavých trenýrkách jezdili po zábradlí dolů, hulákajíce z plných plic, aby se odškodnili za dlouhotrvající odříkání. A Petr s nosem v novinách vyjídal lžící vrchovatý kastrol.

„Tak co, Zdeňku?“ zašvitořila Káča.

„Moment!“ zavýskl Zdeněk. Sundal si sako a vskočil do haly oknem. Dopadl k pianu a začal maminku doprovázet na piano přidávaje druhý

hlas. Pak strčil do Pavly, že přepadla na druhou stranu, přeskočil tatínka, strčil Petrovi na ubrus jednu z Lucinek a nakonec usedl vedle babičky. „S dovolením,“ řekl a vzal jí cigaretu z ruky.

„Ale že jsme tomu ženichovi ukázali, co?“ zeptala se babička a v dobré náladě ho třepala do kolena. „Holt moje režie!“

„Jenže, zaplať pámbu, že už je pryč,“ řekla maminka. „Mě ty chorály úplně zmohly.“

„Mě taky,“ přitakal Zdeněk přívětivě.

Pavla, která se posadila z nedobrovolného kotrmelce, vyvalila oči.

„Ježíšmarjá,“ zašeptala, „psst!“

„Co děláš psst?“ udivila se maminka. „Raubíři, nedělejte takový kravál, vždyť není slyšet vlastní slovo!“

„My musíme,“ řekl Pavlík. „Maminka nám slíbila, že můžeme řvát, jak chceme, když toho ženicha umrtvíme.“

„Sliby se musejí plnit,“ řekl ctnostně tatínek a políbil Poldinku – byla-li to ovšem Poldinka, o čemž byl stále v trýznivých pochybách.

„Psst!“ zařvala Pavla a zoufale ukazovala mamince na Zdeňka.

„No co je?“ užasla maminka. Pak, sledujíc Pavlin pohled, si přitiskla ruku na ústa a vytřeštila oči.

„Áá,“ vzdychl Petr a odstrčil uspokojeně talíř od sebe. „Lidi, být tu ten ženich ještě chvilku, tak jsem ho sněd k večeři.“

„Jen se neboj. Toho jsme uzemnili dokonale,“ řekla babička pyšně.

„Že jo?“ obrátila se hovorně ke Zdeňkovi.

„Úplně,“ přikývl Zdeněk. „Hoch byl totálně grogy.“

„To si myslím,“ přisvědčila babička. Maminka, která to už nemohla vydržet, zatřásla s babičkou jako v zimmnici. „Babí, prokristapána!!“

„Co je – ježíšmarjá!“ zaúpěla babička.

„Copak se stalo?“ udivil se tatínek.

„Ž – ženich!“ zalkala babička.

Tatínek se otočil a málem pustil Poldinku na zem. „Co – co – co,“ řekl vyděšeně. „Co tu děláte?“

„Ále,“ řekl Zdeněk ležérně a vzal zkamenělému Petrovi z ruky vidličku, která zvonila v úleku o talíř, „přece jsem přišel požádat o Kačencínu ruku. Prve jsme se k tomu nějak nedostali.“

Ženich

„Ale – ale – ale,“ začala Pavla bezmocně a Zdeněk jí v dobré míře pleskl do zad, aby se vzpamatovala.

„No, no, švagrová,“ řekl hovorně. „Abys nám nezačala koktat.“

„Ale – Kačenko –“ zašeptala maminka a obrátila se na Káču, jako se tonoucí chytá stébła.

„Copak?“ usmála se Káča, skočila oknem dovnitř a stoupla si majetnický za Zdeňka. „Přece to není žádná novinka.“

„On si tě neveme!“ zalkala babička. „Vždyť už nemám ani ten lorňon – Raubíři mi ho sebrali hned, jak jste odešli!“

„Vemu,“ řekl Zdeněk velkoryse. „Lorňón sem, lorňón tam, teď se bude slavit zasnoubení.“

Maminka sepjala ruce. „Ale to není možné!“ zaúpěla.

„Proč ne?“ užasla rodina jako jeden muž.

„Copak ty proti němu něco máš?“ naštětila se Káča bojovně.

„Ale nemám,“ pronesla maminka sklesle. „Jenomže už nemáme nic k jídlu!!“ A tak se Kačenka zasnoubila.

II.

Před svatbou

Maminka otevřela loktem branku a vecpala se neobratně dovnitř, protože v jedné ruce držela dvě kabely, v druhé síťovku a tři balíčky a pod bradou zoufale tiskla pytlík s pomeranči. Pytlík nahoře držel, ale bohužel, dole se protrhl, takže trousila pomeranče po cestičce jako ta hrdinka v pohádce hrášek. Na rozdíl od ní tu však nebyli žádní holubi, kteří by je sezobali, takže maminka věděla, že je bude muset sesbírat sama, a to jí nálady nepřidalo, nehledě na to, že vůbec žádnou náladu neměla.

„Krucinál,“ řekla maminka, zakopla vztekle za sebou branku a šla k domu, hovoříc zřejmě k zimostrázu, protože jiní posluchači tu nebyli. Paní Hanáková nebyla z těch mlčenlivých a uzavřených žen, které všechny city zamykají v sobě. Naopak patřila k té – daleko početnější – kategorii žen, které si nepotrpí na tajnosti a řeknou vše, co jim přijde na mysl, podle zásady co na srdci, to na jazyku.

„– se řekne, vemte si taxík,“ hubovala krácejíc ke dveřím a podívala se výhrůžně na síťovku, která zřejmě držela pohromadě posledním zoufalým úsilím. „To bych ráda věděla, kde bych na to brala, pokaždé taxík –“

Šťastně se dostala dovnitř a síťovka, jako by to vycítila, s rachotem praskla a na podlahu se vysypaly tři karfioly, svazek mrkve, dva balíky od řezníka a ještě další tři balíky a všechno se krásně promísilo s prasklým pytlíkem rýže.

„No prosím!“ vybuchla maminka, pouštějíc ostatní tašky, jejichž obsah následoval příkladu síťovky. „Co teď s tou rýží – Kačenko, jsi doma? Pojd’ mi to pomoci sesbírat!“

Káča ležela na kanapi a pohlížela zasněně před sebe. Zdálo se, že nejen neslyšela, ale ani nevnímala, co se kolem ní děje. Vypadala jako dívka, kolem které mohla ryže proudit ve vlnách, aniž by to v ní vzbudilo nějaký zvláštní dojem.

„A víš, co stály ty karfioly?“ pokračovala paní Hanáková a s povzdechem si sedla na bobek, aby své nákupy sesbírala.

„To aby člověk zrovna kradl a to ještě Raubíři snědí dva na posezení a koukají, co bude k večeři. Když je zelenina tak nutná a všechny ty vitamíny, tak pročpak je neudělají lacinější?“

Sesbírala část nákupu a šla s tím do kuchyně. Káča hleděla upřeně na záclonu a vypadalo to, že s ní vitamíny nehnuly ani o chlup.

Maminka se zase vynořila z kuchyně, aby sesbírala další karfioly a cibuli, která se z důvodů jen jí známých rozhodla chovat slušně a držela pohromadě ve svém pytlíku. „Jo, v čistírně jsem byla,“ pokračovala maminka vracejíc se zase do kuchyně. „Jenže to ještě není hotovo, to se ví. A na radnici jsem taky byla, jenže tam zase –“ maminka zmizela v kuchyni, takže část řeči byla ztracena, ale naštěstí hned zase otevřela, takže naslouchající nemusel ztratit smysl věty, jenže Kačenka bohužel nenaslouchala.

„– jen v úterý. To bych ráda viděla, co by mi v práci řekli, kdybych dělala jen v úterý. Ale taky jste si nemuseli vzpomenout, že to musí být zrovna na Novoměstský.“

Káčin pohled se přenesl ze záclony na konzoli a tam setrval.

„Musíš mi pomoci, Kačenko, s večeří, hrozně jsem se zdržela – Káčí!“ Maminka stanula ve dveřích kuchyně.

Kačenka, se ztraceným úsměvem na rtech, věnovala pozornost větvi za oknem.

Paní Hanáková vzdychla. Dívka je nevěstou jen jednou, to je jisté. Každý vám řekne, že nejkrásnější čas pro mladou dívku je být nevěstou. Nevěsta se pohybuje, jak se říká, ve vyšších sférách a věci tak přízemního rázu, jako karfiol nebo večeře, nemají v jejím vysokém světě místo. Paní Hanákové se zdálo, že Kačenka po svém zasnoubení usedla na kanape a od té doby tam setrvala, vzdálena všeho prozaického světa. Občas sice vstala, aby šla do práce nebo aby si odskočila se Zdeňkem na malou procházku – trvajíc tak od tří do půlnoci, ale po ostatní čas se uvelebila na kanapi, kde snila s otevřenýma očima. Paní Hanáková jí to neměla za zlé, ale soudila,

Před svatbou

že někdo měl vymyslet podobný skvostný čas taky pro matky a babičky zmíněných nevěst. Protože i když to Káča nebrala v úvahu, svatba nebo ne, brambory bylo nutno oškrábat a koberec vyluxovat, nehledě na to, že sama svatba jako taková dala nějakou fušku.

Paní Hanáková litala, dle svých vlastních slov, ve svém volném čase po rodných listech, radnicích a švadlenách, pořádala vlastní a soukromý maratón po obchodech v marné snaze nalézt právě ten jediný pár bílých střevíčků, který se Kačenka rozhodla obout ve svůj slavný den, a pak ji čekalo vaření večere pro osm lidí. Protože i ta zdatná Pavla se nakazila svatebním bacilem a namísto účinné pomoci v domácnosti úřadovala s Káčou na kanapi: Jaké šaty na svatbu?! Dlouhé bílé? Krátké bílé? Kostým? Odpolední šaty?! Tento problém je zaměstnával osm hodin denně a stále nebyl vyřešen.

Kromě toho měla Káča ještě své vlastní starosti. Tak například Zdeněk. Netelefonoval do kanceláře třikrát za dopoledne, jak bylo jeho milým zvykem. Tedy, když říkám milým, mluvím ovšem ze stanoviska Káči. Jejím kolegyním byl pro smích a vedoucímu šel ve stoupající míře na nervy. Naštěstí před několika lety taky vdával dceru, a tak předával Káče telefon pouze s temným pohledem, v jehož hloubi byla zlomyslná jiskra uspokojení, jež se zdála říkat: jen počkej, holka, po svatbě!

A když tedy někdy Zdeněk telefonoval pouze dvakrát, Káča poslouchala stůžnost na nefungující odpad v koupelně a v její mysli se kupily temné mraky: Co to znamenalo? Přestal ji snad Zdeněk milovat?! Nebo, miloval-li ji dosud, nemiloval ji už tak jako včera?!!

Naštěstí se vždy ukázalo, že to zavinil pokažený telefon nebo že bylo obsazeno, protože zákazníci OPBH měli ten protivný zvyk, že tam občas i telefonovali. Dokonce i úřední věci bylo někdy nutno vyřídit telefonicky a tak se stalo, že nesvědomití pracovníci svévolně blokovali linku dvěma milujícím se srdcím, když tu byly tak důležité hovory k vyřízení, jako jak se Kačenka vyspala a zda se těší tak strašně jako Zdeněk a že určitě ve tři bude čekat na ulici, což beztak činil denně.

Jak mohly v takovém stavu mysli Káču zajímat prasklé vodovody, či dokonce brambory k večeři?

To všechno proběhlo paní Hanákové myslí, když její monolog nedoznal u Káči žádné ozvěny. Paní Hanáková vzdychla podruhé a zalezla zase

do kuchyně. Vyndala řízký, prkýnko a paličku a jala se mocně mlátit do telecího. Naštěstí znala způsob, jak si ulevit, a z kuchyně bouřně zaznělo Toreadore smělý, rytmičky provázené bušením do řízků.

S Káčou to nehnulo. Dlouhé bílé svatební šaty měly něco do sebe. Pokud možno z krajky, to se ví, a závoj aspoň dva metry – jenže – co potom s nimi? Sebehospodárnější nevěsta těžko může donášet závoj k rannímu nákupu mléka nebo se odít do bílé krajky, když jde, dejme tomu, k zubaři. A vyhodit tolik peněz jen pro ten jediný den –

Ale zase ta nádhra! Ten pohled pro diváky a pro potomky na fotografii. Káča vzdychla. Byl to děsný problém.

Okno se rozlítlo a Raubíři vpadli dovnitř jako smršť.

„My máme hlad! Babí! Mamí!“

V kuchyni toreador přestal dávat pozor vzhledem k aktuálnějším problémům.

„Maminka tu ještě není,“ řekla paní Hanáková, když vstrčila hlavu do haly. „Musíte počkat, já mám teď moc práce.“

Zmizela zase v kuchyni. Raubíři pohlédli na Káču, na dveře kuchyně a pak na sebe. Raubíři nebyli z těch dětí, které trpí nechutenstvím a které, ponechány samy o sobě, se spokojí tím, že budou tiše zmlírat hladu.

Na stole v hale zůstaly ležet dvě chlebičkové večky, které paní Hanáková zapoměla odnést a z kterých hodlala udělat chlebičky na „po večeři“, až přijde Zdeněk. Chodil zásadně po večeři, na tom trval, aby neobtěžoval, ale jelikož jen tak nasucho nemohl sedět, malý zákusek jen tak přišel daleko drazž než jedna kotleta navíc, protože jasně nemohl ten zákusek být jen pro něho. Všichni chtěli taky zákusek po večeři, aby, jak bylo ctnostně rozhodnuto, necivěli na Zdeňka, jak jí sám.

Raubíři se dorozuměli pohledem, sebrali každý jednu večku, hodili po Káčě tenisákem, který se příhodně válel na podlaze, minuli ji a shodili pouze vázičku, ze které začala melancholicky crčet voda na parkety, a zmizeli zase oknem ven.

Káča, která si tenisáku ani nevšimla a již zurčení vody sladce připomínalo bublání potůčku, modré nebe a obláčky nad hlavou a tím pádem samozřejmě i Zdeňka, zasněně vzdychla, obrátila se na druhý bok a pokračovala v úvahách. Tak radši krátké bílé šaty, které by se daly potom

Před svatbou

nějak přešít? Ale nosí někdo krátké bílé šaty z hedvábí? Ovšem, mohly by být z Tuzexu, kdyby se sehnaly bony –

Byl to problém. Káča uznávala, že jsou lidé, kteří mají také starosti – třeba jak zaplatit činži, nebo jít na resekci a podobné drobnosti, ale tak strašný problém, jaký měla ona a k tomu tak málo času na jeho vyřešení!

Dveře se otevřely a vešla Pavla.

„Ahoj vespolek!“ řekla s povzdechem. „Teda jak já jsem dneska utahaná, to je hrůza!“

„Zaplať pámbu, že jsi tady, Pavlíno,“ přerušila paní Hanáková vstupní sbor z Aidy a vstřčila zase hlavu do haly. „Pojď mi pomoci, prosím tě. A Raubíři mají hlad a chtějí něco k jídlu.“

„Jo, jo, už jdu,“ řekla Pavla. Vytáhla tlustý časopis z kabelky a přisedla ke Káče.

„Koukej, Káčí, co jsem ti přinesla. To jsou jen svatební šaty, přinesla mi to kolegyně. A měj to jako oko v hlavě, musím to zase hned zítra vrátit.“

Káča se posadila a obě se zabraly do prohlížení. Paní Hanáková vykukla z kuchyně, mocně vzdychla a pak se rozhodla nezvyšovat si marně krevní tlak. Sebrala mísu s olejem a žlutky a vařečkou a šla si sednout na kanape taky, čemuž moudré přísloví říká chytit čerta za rohy.

„Tenhle kostým, Káčo,“ řekla Pavla nadšeně. „Ten by byl!“

„Kostým?!“ rozčilila se paní Hanáková, což velice prospělo majonéze, že se jen pěníla pod její prudce kvedlající rukou. „Žádný kostým! Kačenka bude mít bílé šaty, jak se na nevěstu sluší. Já měla bílé šaty a babička měla taky bílé šaty! A jak nám to slušelo!“

„No, holka,“ řekla Pavla přemýšlivě, „já měla kostým a budu toho do smrti litovat. Ona ta svatba v bílém má opravdu něco do sebe.“

„A závoj!“ doložila přísně paní Hanáková a vařečka se jí jen kmitala v ruce. „Já znám takový,“ doložila pomstychtivě, „co měly závoj a bílé šaty a přitom svatba musela být. A to u nás není! To by šla po ulici jedna řeč, že v závoji jít nemohla – já už slyším starou Skřivánkovou!“

„Já se vám divím,“ řekla babička, která když slyšela halas v hale, opusťla svou poslední vraždu, aby se taky zúčastnila konference. „Že vy jste tak konzervativní. Závoj a bílé šaty! To kdybych já se dnes vdávala, tak si nechám udělat krajkový kalhotový kostým.“

„Co tě napadá,“ zasmála se Pavla. „Jak já tě znám, ty by sis dala ušít bílé pumpky nebo aspoň bermudy. A kdoví, jestli ne nahoře bez!“

„No, no,“ řekla pohoršeně babička. „Moderní, to ano, ale frivolní ne. Kromě toho, moc ukazovat, to není moudré. Pak už takový mužský není na nic zvědavý.“

„Snad bys nechtěla, babí, aby se nosily krinolíny!“ rozesmála se Káča.

„To neříkám,“ řekla babička a usadila se, dost nepohodlně, na kanape taky. „Ale tak pohodlné, jak to dnes mužští mají, to je spíš na škodu. Dřív, když zafoukal vítr a odhalil kotníček, tak byl ženich bez sebe. Dneska aby se ty ubohý holky svlíkly z kůže, aby si jich vůbec někdo všiml.“

„To je pravda,“ vzdychla paní Hanáková, která se vždycky dala lehko přesvědčit a kromě toho s tímhle naprosto souhlasila. „Jenže, to víš, babí, dneska je holt taková doba. Všechno je sexy a o ničem jiném už se ani nemluví.“

„To je právě ta chyba,“ řekla přísně babička. „Copak vy si myslíte, že za mých mladých let ten váš sex nebyl? A jak! Jenže tenkrát to bylo potěšení a dneska je to skoro povinnost! A jak je něco povinnost, tak je to vždycky dřina.“

„Naše babí jako sexuální expert,“ usmála se Pavla. „Tak co ty šaty!“

„Bílý!“ řekla rozhodně paní Hanáková a pleskla poslední mocný úder do majonézy, která teď byla tuhá, že by se dala krájet.

„Tak jo,“ vzdychla Káča. „Sice to není ekonomické –“

„Ekonomická svatba! Kdes to slyšela?“ ušklíbla se babička. „Svatba je – doufejme – jen jednou za život. Na každý pád, kdyby ses vdávala popáté, v závoji a v bílém už nemůžeš jít.“

„Kdepak naše babí,“ řekla obdivně paní Hanáková a ztěžka vstala. „Ta vždycky uhodí hřebík na hlavičku. Tak já jdu na ty chlebičky.“

„Já ti pomůžu,“ řekla Pavla a Káča se zabrala do prohlížení bílých modelů v časopise. Sotva byl vyřešen jeden problém, už tu byl druhý. Dlouhé bílé – ale jaké!

„Mně se ztratily veky!“ zakvílela paní Hanáková a vyběhla z kuchyně. „Já jsem koupila dvě veky na chlebičky a teď tu nejsou!“

„Ty se snědlý,“ řekl Pavlík, zůstávaje obezřetně stát na okně, kterým právě hodlal vpadnout dovnitř. „My jsme ti říkali, že máme hlad.“

Před svatbou

„Umučená hodino!“ zapěla paní Hanáková a usedla do křesla, jak pod ní podklesly nohy. „Co já teď tomu Zdeňkovi dám, až přijde?“

„Udělej mu štrůdl,“ řekla Káča, kterou kouzelné jméno Zdeněk ihned probudilo z transu. „On ho tak rád!“

„Teď štrůdl?“ zalkala paní Hanáková. „Víš, co to dá za práci?“

„V ledničce je lístkové těsto,“ řekla Pavla smířlivě. „Já ti pomůžu loupat jablíčka a je to.“

„No, to bude mít Oldřík radost,“ ušklíbla se babička. „On se může po štrůdlu utlouct.“

„Když Zdena ho tak rád,“ řekla Káča něžně.

Paní Hanáková vzdychla. „No, jo,“ řekla sklesle a vstala. „Tak mu ho uděláme, když ho tak rád.“

V domě nastalo ticho. V kuchyni se pilně pracovalo a v hale Káča pilně snila, zatímco babička přemýšlela o způsobu vraždy pomocí jablkového závinu. Kdyby vrah nasypal trochu arzenu do špičky závinu a vnutil ho své oběti, ostatní by klidně snědli štrůdl bez úhony. Za předpokladu, ovšem, že vrahem by byla kuchařka –

Nebylo ještě ani šest hodin, když u branky zacinkal zvonek.

„To je Zdeněk!“ vymrštila se Káča. „Babí, Raubíři, do kuchyně, honem!“

Pavla vykoukla z kuchyně a Káča na ni horečně mávla rukou.

„To je Zdena, já mu jdu otevřít a vy si tam zůstaňte! Honem, babí!“

„No, no,“ řekla nevrle babička. „Když já jsem byla nevěsta, tak seděl dědeček s námi v pokoji a byla u toho maminka a ještě pratetička! A kromě toho, on už bude chodit na „po večeri“ hned po obědě, ne?“

Nicméně zašla do kuchyně a Káča letěla otevřít.

Kuchyně nebyla plánována jako společenská místnost. Když ji stavěli, Hanákoví podlehli moderním ideám o malé, hygienické laboratoři, kde bylo místo přísně rozděleno na sporák, ledničku a kuchyňskou linku. V poslední minutě bylo pamatováno na malý stůl uprostřed, ale to bylo všechno.

Paní Hanáková s Pavlou pracovaly u zmíněného stolu a na babičku vybylo jen nepohodlné štokrle v rohu.

Raubíři seděli na okně a klátili nohama s nebezpečím, že vykopnou kuchařkám mísu z ruky.

„Jsem stará žena nad hrobem,“ řekla nesnášenlivě babička. „A mačkám si žaludek na štokrleti. Klidně mohu dostat žaludeční vředy.“

„Ale babí,“ řekla snášenlivě paní Hanáková, „jen si vzpomeň, když my jsme byli mladí! Taky jsme byli rádi chvilku sami!“

„Já jsem nebyla nikdy sama. Pratetička byla vždycky u toho,“ zamračila se babička. „A ještě ke všemu jsem si tam zapomněla cigarety. Skoč mi pro ně, Pavlíno.“

„Nikam nebudeš skákat,“ řekla rezolutně paní Hanáková. „To musíš chvilku vydržet, babí. Vždyť sotva přišel.“

„Kdepak za mých mladých let,“ řekla babička mstivě, „to byla jiná úcta ke stáří. Ženich sedí jak lord na kanapi a rodina se mačká v kuchyni. A nemá co kouřit.“

„Jenže za tvých mladých let babičky nekouřily, tak jim to nepřišlo za těžko,“ řekla Pavla vesele a vstrčila každému Raubíři jeden řízek do ruky. „Raubíři, snězte si to venku, sem se nevejdete.“

„A salát!“ řekl Petřík. „jen tak s chlebem bysme zas měli hlad.“

Pavla vzdychla a nandala jim na talíř salát. „Vždyť jste snědli dvě vecky, děti – já nevím, kam se to do vás vejde.“

V hale se otevřely dveře a vešel pan Hanák.

„Á Zdeněček!“ řekl vlídně. „Tak jak se máme, co?“

Káča ani Zdeněk si ho nevšímali. Šeptali si něco, nad čím se Káča smála jako hrdlička. Pan Hanák mohl se stejným úspěchem promluvit v Mezopotámii.

Pan Hanák rozpacitě přešlápl. Jasně viděl, že je tu přes počet, jenže nevěděl, jak se z toho dostat.

„Kdepak jsou – asi v kuchyni, že jo?“ navrhl nadějně.

Na to Zdeněk odpověděl, řka laškovně: „A čípak jsou to ručičky, co?“

Pan Hanák nevěděl, co by na to řekl. V hrozných rozpacích přešlápl podruhé. „Tak já bych – já teda půjdu za nimi –“ zašeptal. Místo odpovědi Zdeněk začal něžně hryzat zmíněnou ručičku, na kterou si tak činil právní nárok.

Pan Hanák se obrátil a šel. Srdce ho sice táhlo k Poldinkám, na které se celý den těšil, nehledě k neutuchajícímu nutkání konečně nalézt něco, čím by je rozeznal od sebe. Ale bál se jít k želvičkám, nevěda, co v příští minutě ženich začne na jeho dceři ohryzávat. Tatínek byl přísně stydlivý